

De Schaduwen van ELDHOLLOW

De Stilte van de Zwarte Raaf

MARTIN KRUIJNIGER

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	5
1. de Kist van Vader	9
2. de Zieneres en de Schimmen.....	14
3. de Waarschuwing van de Jarl	19
4. Overtocht naar het IJzergrijze Land	24
5. de Echo's van Northumbria	29
6. Eldhollow	34
7. de Vallei die Luistert	39
8. de Valbreuk.....	44
9. de Nacht van de Zwarte Raaf.....	50
10. de Vallei die Ademt in Nachtlucht	56
11. de Rookburcht Roept.....	61
12 – Waar de Rook Zijn Naam Fluistert.....	67
13. de Scheur in het Hart van Northumbria	73
14. Wanneer De Wereld Mee Ademt.....	79
15. Waar Bloed en Rook Elkaar Herkennen.....	84
16. Wanneer De Wereld Haar Adem Inhoudt	90
Epiloog	96

Voorwoord

Dit verhaal begon met één vraag die maar terug bleef komen. Wat als de schaduwen van onze wereld ouder zijn dan onze koningen, ouder dan onze legenden en zelfs ouder dan de eerste namen die ooit werden uitgesproken rond een vuur. Terwijl ik onderzoek deed naar het Engeland van Wessex en Northumbria ontdekte ik dat het verleden niet alleen gevormd wordt door veldslagen en heersers, maar ook door verhalen die nooit in kronieken zijn terechtgekomen. Verhalen die verscholen liggen in bossen, in ruïnes, in verlaten heuvellanden en in de stilte tussen twee ademhalingen.

Eldhollow ontstond uit een lege plek op de kaart, een plek waarvan ik dacht dat het niets betekende. Maar toen ik mij verder verdiepte in de oude routes, de nederzettingen en de grensgebieden werd die plek een dorp dat net onder de oppervlakte bestond, als een echo van iets wat vergeten was maar nooit verdwenen. Vanuit dat dorp kwam Kimhildá tot leven, een krijger die haar naam draagt met een gewicht dat zij niet zelf heeft gekozen en wiens pad door zowel geschiedenis als duisternis wordt gevormd.

In dit boek mengt de werkelijkheid zich met de atmosfeer van oude Noorse en Saksische verhalen, die vaak rauw, bruut en eerlijk waren. Deze verhalen schroomden niet om te tonen hoe dicht leven en dood elkaar werkelijk benaderden. De wereld waarin Kimhildá reist is gevaarlijk maar ook prachtig, gevuld met mistige heuvels, donkere bossen, koude rivieren en echo's van iets dat groter is dan de mensheid zelf.

Ik heb geprobeerd een verhaal te schrijven dat doet wat een goede legende hoort te doen, namelijk een wereld openen die voelt alsof zij echt heeft kunnen bestaan, een wereld vol dreiging, strijd, rituelen en een mystiek die zich nooit volledige laat vangen in woorden. Tegelijkertijd is dit verhaal ook een reis van een vrouw die weigert op te geven, ook wanneer de schaduwen groter worden en de grenzen tussen onze wereld en iets onbekends dun beginnen te worden.

Als je dit boek openslaat, stap je een land binnen dat even historisch als gevaarlijk is, waar oude machten wachten en waar een enkele krijger misschien het verschil kan maken, al is het maar voor even. Ik nodig je uit om de rook te volgen, de heuvels te betreden en de stilte te horen die achter de Zwarte Raaf verscholen ligt.

Welkom in Eldhollow.

Proloog

De sneeuw viel zwaar en traag uit een hemel die zo grijs was dat lucht, ijs en bergen bijna één massieve muur leken te vormen, terwijl Kimhildá zich een weg naar haar fjord baande. De bijtende wind trok aan haar mantel en duwde koude adem langs haar wangen, maar het was de geur in de lucht die haar pas echt deed verstijven. Er hing een doordringende mengeling van verschroeid hout, brandend vet en rook die niets te maken had met een haardvuur op een winterse avond. Deze geur vertelde een verhaal dat zij nog niet durfde te begrijpen. Toch voelde zij hoe haar stappen automatisch sneller gingen, alsof haar lichaam de waarheid kende nog voordat haar gedachten dat konden.

Toen zij de laatste rotsrand voorbijging en het dal zich voor haar opende, stakte haar adem. Het dorp dat zij sinds haar kindertijd kende als een veilige plek tussen fjord en berg lag niet langer in rust, maar in een nachtmerrie van vlammen en vallende balken. Dikke rookpluimen stegen op naar een donkere hemel en vonken dwarrelden rond als vallende sterren die geen licht brachten maar alleen wanhoop. De lange hal, waar altijd werd gegeten en gelachen, brandde in een hoge boog van vuur die de sneeuw eromheen deed smelten tot zwarte modder. Boven het alles klonken de krassende kreten van raven die cirkelden in grote zwarte spiralen, alsof zij het einde van een tijdperk bezongen.

Kimhildá rende het dorp in en voelde hoe haar laarzen weggleden door de smurrie van as en halfgesmolten sneeuw. Zij bewoog zich langs ingestorte muren en verkoolde balken en hoopte bij elke stap dat haar grootste angst niet zou worden bevestigd. Toen zij de plek bereikte waar haar ouderlijk huis had gestaan, zag zij een lichaam tussen de smeulende resten liggen. Het was klein en stil en verschrikkelijk herkenbaar. Haar broertje lag daar, half verscholen tussen verbrande planken en gestolde druppels hars. Hij leefde nog, al was het nauwelijks zichtbaar door de trage en oppervlakkige beweging van zijn borst.

Zij knielde naast hem en voelde hoe zijn koude vingers aarzelend naar de hare zochten. Zijn ogen waren rood van de rook en troebel van de pijn, maar zij richtten zich nog één keer op haar gezicht alsof hij in dat

moment al zijn kracht verzamelde. Zijn stem brak toen hij sprak en klonk alsof elk woord hem een nieuw wonder kostte. Toch wist hij één woord duidelijk genoeg uit te brengen om alles in haar binnenste open te scheuren. Hij fluisterde Engeland. Daarna gleed zijn hand uit de hare en voelde de stilte om hen heen zwaarder dan elke schreeuw die door de nacht had kunnen gaan.

Toen Kimhildá langzaam opstond, gleed haar blik naar de buitenmuur van het huis die als enige nog overeind stond. Op de zwarte stenen waren drie diepe krassen aangebracht. Het waren geen willekeurige strepen van een vallende balk of een vlammeende tak, maar scherpe en doelbewuste lijnen die samen de vorm van een raafsklauw creëerden. De hitte van de brand liet de krassen rood oplichten, alsof ze met vers gesmolten ijzer in de steen waren getrokken. Ze droegen een dreiging die geen uitleg nodig had.

Op dat moment wist Kimhildá dat deze ramp geen toevallige razernij was geweest. Dit was geen plundering en geen wanhoopswaard van hongerige vreemden. Dit was een boodschap. Iemand had dit symbool achtergelaten als een handtekening van macht en vastberadenheid en had haar dorp niet gekozen uit toevallig gemak maar uit een reden die dieper ging dan zij kon weten. Het vuur, de rook en de raven vormden geen einde maar een begin dat haar zou dwingen tot keuzes die haar bestaan voorgoed zouden veranderen.

Haar naam betekende Kimhildá, Strijdster Kim. Haar moeder had die naam gekozen omdat zij geloofde dat haar dochter ooit zou moeten vechten voor iets dat veel groter was dan haar eigen leven. Terwijl de rook langs haar gezicht streek en de sneeuw om haar heen rood kleurde van smeulende resten, voelde zij dat de betekenis van haar naam nu eindelijk tot haar doordrong. Niet als een eer die zij moest dragen, maar als een belofte die zij nooit meer kon negeren.

Kimhildá stond in het brandende dal dat ooit haar thuis was geweest. Zij keek naar het symbool dat iemand in haar levensmuur had gekerfd en zij voelde de woede, de pijn en de vastberadenheid samenkomen als een onafwendbare kracht. Als de antwoorden in Engeland lagen, dan

zou zij ze vinden. Als de schaduwen die haar familie hadden gedood daar op haar wachtten, dan zou zij hen niet ontlopen.

De strijd die haar naam voorspelde was begonnen.

1. de Kist van Vader

De wereld om Kimhildá voelde vreemd leeg toen zij opnieuw de rand van het verbrande dorp bereikte. De sneeuw viel nu in brede vlokken die langzaam door de lucht zweefden, alsof zij met opzet de stilte wilden verlengen die zich na de brand over het dal had gelegd. De rook die eerder in dikke wolken omhoog was gestegen, hing als een vergrijsde sluier tussen de dennen, en elk geluid dat de winter normaal zou brengen leek verdwenen. Zelfs de vogels die hier gewoonlijk krijsend door de lucht trokken, bleven weg. Alleen het zachte knetteren van smeulend hout klonk tussen de huizen, alsof het vuur nog niet helemaal wilde toegeven dat het was verslagen.

Kimhildá liet haar blik langzaam over de ruïnes glijden. De plek waar zij ooit had gelachen met haar broertje, waar zij met haar moeder vis had schoongemaakt en waar haar vader elke avond zijn verhalen vertelde, lag nu als een gebroken herinnering voor haar. De lucht rook nog steeds naar hitte, vet en verschroeide huid, en hoewel de sneeuw veel van de stank had gesmoord, bleef er een bittere scherpthe hangen die haar dwingend in de borst drukte. Elke stap die zij zette maakte een zacht, breekbaar geluid alsof het dorp elk moment in stof kon veranderen.

Het huis waarin zij was opgegroeid stond nog overeind, maar enkel in de meest letterlijke zin. Het dak was ingestort, de muren waren zwartgeblakerd en de balken hadden diepe groeven waar vlammen hun weg naar binnen hadden gevreten. Toch voelde zij iets alsof het huis haar nog kende, alsof het haar terugriep naar de plek waar haar jeugd was begonnen, om haar nu haar toekomst te tonen. Zij ademde langzaam in, voelde de rook licht in haar longen prikken en stapte naar binnen.

Het was donker. De openingen waar ooit ramen hadden gezeten waren gevuld met rook die zich als een deken over de vloer legde. De lucht trilde nog van de nasmeulende hitte en waar zij liep zakte haar voet in zachte as waarin vonken als dode sterren lagen te wachten op hun laatste adem. Haar ogen werden vochtig van de rook, maar zij weigerde

terug te kijken. In haar borst leefde één gedachte die sterker was dan alles wat haar terug kon houden. Haar broertje had Engeland gefluisterd, en dat ene woord was sterker dan de duizend die zij nooit meer van hem zou horen.

Toen zij de achterste hoek van het huis bereikte, werd de rook dunner, alsof iets of iemand had geweigerd daar te branden. De grond was zwart maar stevig en de balken leken elkaar net genoeg vast te houden om één ding te beschermen. Daar, half verscholen onder een scheefgezakte steunbalk, lag een houten kist. Geen gewone kist, geen kist voor gereedschap, geen kist voor kleding. Deze kist kende zij. Haar vader had haar die jaren geleden laten zien, maar alleen om te zeggen dat zij hem nooit mocht openen tenzij de nood hoger stond dan haar angst.

Ze knielde neer, bewoog de zware balk met beide handen opzij en voelde hoe de warmte onder de balk ontsnapte. Het deksel van de kist was donker, bijna zwart, maar het metaal rond de hoeken was helder genoeg om te zien dat het gesmolten had. De hitte had het hout geteisterd, maar de kist zelf had standgehouden, alsof iets of iemand had besloten dat de inhoud moest blijven leven.

Zij legde haar handen op het deksel en voelde een rilling over haar armen glijden. Niet van de kou. Niet van de rook. Maar van een voorgevoel dat diep uit haar buik omhoog kroop en zich in haar borst nestelde. Zij duwde het deksel langzaam open en voelde de lucht die eruit ontsnapte. Het ruikte naar aarde, naar oud hout, naar metaal en naar iets dat zij niet onmiddellijk kon plaatsen, maar dat onmiddellijk herkenbaar voelde. Alsof dit moment altijd op haar had gewacht.

Binnenin lagen voorwerpen die op het eerste gezicht geen verband met elkaar hadden. Toch voelde zij onmiddellijk dat ze bij elkaar hoorden. Een leren buidel met een gekerfd teken. Een ring van metaal dat zo donker was dat het licht het leek te vermijden. Een mes met een botten handvat dat aan één kant was verkoold. Een bundeltje touw dat nog onaangestast was. En daaronder een ronde houten schijf die in ingewikkelde patronen was gesneden. Zij tilde de schijf op en voelde

meteen dat het hout warm aanvoelde, alsof er nog iets in leefde dat niet door vuur verwoest kon worden.

Onder de schijf lag een stuk perkament dat deels zwartgeblakerd was, maar ondanks de schade nog woorden droeg die met diepe ernst waren geschreven. Ze vouwde het open. Haar vingers trilden. De tekst was op sommige plaatsen vrijwel onleesbaar geworden, maar de delen die nog zichtbaar waren, waren voldoende om haar de adem te ontnemen.

Haar vader had geschreven dat zijn schuld niet in Noorwegen lag maar in Northumbria. Hij schreef dat de Orde van de Zwarte Raaf niet zomaar een legendegroep was, maar een macht die de toekomst gebruikte als wapen. Hij waarschuwde dat wie de runenschijf droeg, door ogen gezien zou worden die nooit sloten. Hij schreef dat de waarheid over de branden, de verdwijningen en de rituelen diep in Engeland lag en dat deze waarheid slechts door één persoon gevonden kon worden. Door degene die zijn bloed droeg.

Bij die woorden voelde Kimhildá hoe haar keel zich aanspande. Hij had geweten dat zij dit zou lezen. Hij had geweten dat zij op een dag voor een keuze zou staan die groot genoeg was om een heel land te verplaatsen. Hij had geweten dat deze kist niet alleen een verzameling voorwerpen was, maar een nalatenschap die haar lot verzegelde.

Zij stopte het perkament, de ring en de houten schijf zorgvuldig in haar leren tas. Terwijl zij opstond, hoorde zij achter zich een geluid dat zo zacht was dat het bijna geen geluid genoemd kon worden. Het was een verschuiving van sneeuw. Geen vallende plank. Geen stuk hout dat instortte. Dit was een voetstap. Voorzichtig. Bewust. Bedachtzaam.

Langzaam draaide zij zich om. In de opening tussen de verbrande balken stond een man in een zware mantel. De kap hing zo diep over zijn gezicht dat zij slechts de reflectie van het vuur op de metalen rand onder zijn kin kon zien. Hij bewoog zo rustig dat het eerder voelde alsof hij zweefde dan liep. Zijn hand rustte op het handvat van het zwaard dat aan zijn heup hing en zijn andere hand hield een klein

metalen plaatje vast. Toen hij dichterbij kwam, kon zij de letters op het plaatje lezen.

Northumbria.

De koude greep die zich om haar hart sloot, was niet die van angst maar van erkenning. Dit kon geen toeval zijn. Dit kon geen verkeerde ontmoeting zijn. Zij wist nu dat de brand geen incident, geen razernij, geen plundering was geweest. Dit was een boodschap die haar direct aansprak. De man keek haar aan, hoewel zijn ogen achter de kap verborgen bleven, en tilde zijn zwaard langzaam omhoog.

Kimhildá greep haar bijl. De sneeuw viel sneller. De rook trok weg. De stilte brak open.

Wat volgde was geen gevecht maar een botsing tussen twee krachten die elkaar al eerder hadden gezocht. De man bewoog met dodelijke precisie, alsof hij jarenlang had getraind om juist haar te doden. Zijn slagen waren efficiënt, hard en berekend. Maar Kimhildá was sneller. Zij voelde elke beweging in haar armen, in haar benen en in haar ademhaling alsof haar lichaam niet hoefde na te denken. Alsof het al wist dat dit moest gebeuren. De klank van staal tegen staal vulde het verbrande huis, vonken vlogen door de lucht en de sneeuw werd rood waar bloed de grond raakte.

Toen haar bijl de hals van haar tegenstander vond, voelde zij geen triomf, maar wel de meedogenloze zekerheid dat dit nog maar het begin was. Zij hurkte neer en pakte het metalen plaatje uit zijn hand. Het woord glansde koud in het bleke licht van de winter.

Northumbria.

Zij stond recht, keek naar de verbrande resten van haar jeugd en voelde een kracht in haar opstaan die niet door vuur kon worden vernietigd. Zij wist dat de antwoorden niet hier lagen. Zij wisten dat de waarheid wachtte in het land dat haar broertje in zijn laatste adem had genoemd.

En terwijl de sneeuw haar voetstappen uitwiste, voelde Kimhildá dat de weg naar Engeland al naar haar keek.

2. de Zieneres en de Schimmen

De ochtend na het gevecht was grimmig en stil, alsof de fjord zelf zijn adem inhield. De sneeuw lag dik over de verbrande resten van het dorp en had de zwartgeblakerde balken toegedekt als een koude herinnering aan wat hier was gebeurd. Kimhildá stond op een plek die ooit het hart van haar gemeenschap was geweest en voelde hoe de stilte zich strak om haar heen sloot. De lucht rook nog steeds naar rook en naar iets wat dieper en ouder was dan vuur.

Zij wist dat hier niets meer voor haar lag. De antwoorden lagen elders. En de enige die haar kon helpen het fragment van het perkament te begrijpen, leefde hoog in de heuvels, ver weg van elk dorp, in een gebied waar zelfs jagers zelden kwamen. De jonge zieneres, de enige die de Schrijftkens van Skuld kon lezen, zou weten waarom haar vader zijn laatste waarschuwingen in runen had gecodeerd.

Kimhildá verzamelde haar spullen, borg de runenschild veilig in haar tas en begon aan de klim door het besneeuwde landschap. De wind was scherp, maar haar lichaam voelde warm door de adrenaline die nog steeds als een vurige stroom door haar gedachten trok. Terwijl zij over een smalle richel liep, zag zij raven in cirkels boven haar hoofd bewegen. Ze bewogen geluidloos, alsof zij naar een ritme luisterden dat alleen zij konden horen. Kimhildá negeerde hen, maar hun aanwezigheid voelde als een schaduw die steeds verder werd meegesleurd langs haar pad.

De tocht duurde uren. De heuvels leken zich steeds verder uit te strekken, alsof de wereld weigerde haar dichterbij de zieneres te brengen. De dennen werden hoger en dichterbij en de lucht werd zwaarder, totdat zij eindelijk een klein pad vond dat nauwelijks zichtbaar was onder de sneeuw. Het pad leidde uiteindelijk naar een houten hut die tegen een rotswand was gebouwd. De deur stond op een kier, alsof iemand haar verwachtte.

Kimhildá duwde de deur langzaam open. De ruimte was klein en warm. Een haardvuur brandde zacht in een stenen opening. Aan de muur

hingen touwen vol kruiden, botten, gedroogde bloemen en kleine stenen amuletten. De lucht rook naar rook, salie en iets bitters dat zij niet herkende. Aan een lage tafel zat een jonge vrouw met lang donker haar dat als nat mos langs haar schouders hing. Haar ogen waren groen en glansden in het halfdonker, alsof zij licht vasthield waar anderen slechts schaduwen zagen.

Kimhildá voelde dat zij werd aangekeken alsof haar hele verleden in één adem werd gelezen. De zieneres stond langzaam op en knikte kort, zonder haar naam te vragen. Het was alsof zij die al kende. Zij wees naar een kruk en Kimhildá ging zitten zonder haar blik af te wenden. De zieneres liep naar haar toe en legde haar hand op de leren tas die Kimhildá tegen haar borst hield. Haar vingers bewogen als iemand die blind een patroon volgt dat zij al duizend keer heeft gezien.

Toen zij de tas opendeed en de runenschiif tevoorschijn haalde, trok de zieneres haar hand onmiddellijk terug. Haar ogen vernauwden. Een trilling ging door haar schouders. Zij leek te fluisteren, maar haar lippen bewogen niet. Het was een fluistering die van binnenuit kwam, alsof iemand anders via haar stem sprak.

Kimhildá voelde haar huid tintelen toen de zieneres de schiif voorzichtig oppakte. Het hout leek te pulseren. De warmte die Kimhildá eerder had gevoeld, werd sterker. De zieneres draaide het langzaam, bestudeerde de runen en trok haar mond strak toen zij de cirkel aan de rand zag. Zij sloot haar ogen en ademde diep in. Toen zij weer sprak, was haar stem laag en zwaar, alsof zij een echo doorgaf uit een andere tijd.

Deze schiif komt uit een kring die niet meer mag bestaan. Deze schiif komt van mensen die de toekomst wilden beheersen. Deze schiif draagt woorden die nooit hardop gelezen mogen worden.

Kimhildá voelde haar hart sneller gaan. De zieneres legde de schiif neer en keek haar aan met een blik die tegelijk vol mededogen en diepe angst was. Zij vroeg om het perkament. Kimhildá gaf het haar. De jonge vrouw hield het voorzichtig bij de randen vast, alsof het

perkament iets kon bijten. Zij las de regels die nog leesbaar waren en haar adem stokte.

Zij keek Kimhildá recht aan.

Dit gaat niet over jouw vader alleen. Dit gaat over iets dat veel groter is dan jouw familie. De Orde van de Zwarte Raaf heeft niet alleen je dorp gevonden. Zij hebben jou gezien. En zij hebben jou al lang geleden gekozen.

Kimhildá voelde een koude golf door haar ruggengraat gaan. De zieneres vervolgde.

De Orde gebruikt de Woorden van Skuld om de toekomst te veranderen. Zij kiezen slachtoffers die de geschiedenis kunnen buigen. De brand in jouw fjord was geen geweld. Het was een ritueel dat jou moest isoleren. Jij bent bedoeld om de volgende stem van hun profetie te worden.

Kimhildá voelde hoe woede en ongeloof zich vermengden tot een brandend gevoel dat haar schouders deed verstijven. De zieneres keek opnieuw naar de schijf. Zij legde haar handen erop en haar lichaam spande zich aan alsof iemand onzichtbaar aan haar trok. Haar hoofd kantelde en haar ogen werden leeg en glazig. Toen zij sprak, klonk haar stem alsof zij door een andere mond kwam.

Ik zie een stad van stenen, groter dan wat je ooit hebt gezien. Ik zie rook die oprijst boven poorten en daken. Ik zie raven die landen op het hoofd van een koning. Ik zie schaduwen die zich verzamelen in een vallei waar de toekomst wordt gesmeed. En ik zie jou in dat alles.

Kimhildá voelde dat haar adem stokte. Zij wilde iets zeggen, maar haar stem bleef hangen in haar keel.

De zieneres zakte naar voren alsof iets haar had losgelaten. Zij ademde zwaar en haar handen beefden toen zij de schijf terugduwde in Kimhildá's richting.

Ga naar Engeland, zei ze zacht. Ga naar Northumbria. Maar weet dat de ogen van de Zwarte Raaf al op jou rusten. Zij zullen je volgen, zij zullen je testen en zij zullen proberen je breken. Niet omdat zij je willen doden, maar omdat zij je willen gebruiken.

Kimhildá knikte langzaam. Zij voelde de waarheid in haar woorden. De toekomst voelde als een smalle weg die steeds dichter werd om haar heen, maar haar vastberadenheid was sterker dan de angst die zich wilde nestelen in haar borst.

Voordat zij opstond, vroeg de zieneres nog één ding.

Wanneer jij naar Engeland kijkt, voel dan of het land terugkijkt. Als het dat doet, dan moet je gaan zonder terug te zien.

Kimhildá stond op. De wind buiten hilde door de spleten in de hut. Zij pakte de schijf, het perkament en de ring en borg ze opnieuw op. De zieneres keek haar nog één keer aan met een blik die zowel een waarschuwing als een zegen was.

De weg naar Engeland zal gevaarlijk zijn. Maar dat maakt jou niet minder dan wat je moet zijn. Jij bent Kimhildá. Jij bent Strijdstster Kim. De toekomst buigt zich niet door angst, maar door hen die durven te breken wat anderen willen bewaren.

Buiten voelde de wind harder aan dan voorheen. De sneeuw viel nu in dikke, zwevende vlokken die de wereld kleiner maakten. Ravengeluiden zweefden door de lucht als voortekens van de reis die voor haar lag. Kimhildá trok haar mantel strak, keek naar de richting waar de fjord lag en wist dat zij dat uitzicht misschien nooit meer zou zien.

Met de runenschijf tegen haar hart begon zij de afdaling. En terwijl zij over het pad liep dat langzaam verdween onder nieuwe sneeuw, voelde zij dat de wereld niet slechts naar haar keek, maar dat iets onzichtbaars haar volgde.

De weg naar Engeland was geopend.
En het land keek al terug.

3. de Waarschuwing van de Jarl

De volgende dagen trokken voorbij als een grijze nevel die zich steeds dichter rond Kimhildá sloot. De fjord, die vroeger levendig was geweest met stemmen, gelach en het geluid van werkende handen, lag nu als een graf dat zich uitstrekte tot aan de horizon. De lucht rook naar as en oude herinneringen, en elke voetstap die zij zette voelde alsof zij de overblijfselen van haar verleden verder uitveegde. Zij wist dat zij niet langer kon blijven, maar voordat zij de zee kon oversteken moest zij naar de enige persoon die ouder en wijzer was dan iedereen in de drie naastgelegen dorpen.

De jarl van deze regio woonde boven op een steile klif, in een houten hal die de eeuwen had getrotseerd dankzij de harde wind, de stormen en de taaie generaties die er hadden geleefd. De jarl had haar vader gekend toen hij nog jong was en had hem ooit gewaarschuwd voor een keuze die hij nooit had toegelicht. Kimhildá had die woorden destijds niet begrepen, maar nu voelde zij dat de waarheid daarachter haar misschien meer kon vertellen dan de kist of de runenschild.

De klim naar de hal duurde lang. De wind joeg sneeuw over haar schouders, maar zij bleef lopen met een doel dat harder was dan de kou die in haar kleren kroop. Toen zij de houten poort bereikte, hing de lucht zwaar en stil boven haar, alsof zelfs de hemel wachtte op wat hier zou worden uitgesproken. Zij duwde de poort open en stapte een ruime hal binnen die naar dennenhout, oude rook en versgesneden vlees rook.

De jarl zat op een verhoogde houten zetel aan het uiteinde van de hal. Hij was een grote man met een ruige baard die zilver en zwart door elkaar liep. Zijn gezicht had diepe lijnen, alsof elke winter een nieuwe waarheid had gehouwen in zijn huid. Zijn ogen waren scherp en donker, en hoewel hij oud leek, straalde hij een kracht uit die niet door tijd was gebroken.

Hij keek haar aan zonder verbazing, alsof hij had geweten dat zij zou komen. Hij tilde zijn kin iets op en sprak met een stem die zwaar en hees klonk door de jaren die hij had gedragen.

Jij draagt de ogen van iemand die een vuur heeft gezien dat zij niet kan vergeten.

Kimhildá voelde haar kaken strak worden. Zij knikte langzaam en legde haar tas op de tafel die naast de zetel stond. De jarl keek ernaar alsof hij al wist wat erin zat. Hij wenkte haar dichterbij en zij ging tegenover hem zitten. De haard in het midden van de hal knetterde zacht.

Laat mij zien wat je hebt meegenomen. De wereld verandert en ik moet weten wat het vuur jou heeft verteld.

Zonder aarzeling opende Kimhildá de tas en haalde de runenschiif, de ring en het verkoolde perkament tevoorschijn. De jarl boog naar voren. Zijn ogen werden smaller toen hij de symbolen zag. Zijn vingers streken over de houten schiif alsof hij een lang vergeten herinnering aanraakte.

Hij zweeg eerst. Het was geen stilte van twijfel, maar een stilte die leek op iemand die al weet wat hij gaat zeggen, maar de woorden nog niet durft los te laten.

Deze schiif had nooit meer mogen bestaan, zei hij langzaam. Het hout is oud. Veel ouder dan wij ooit hebben gezien. De runen zijn verbonden aan iets wat voor onze tijd werd geschreven. Iets wat niet werd gemaakt om de toekomst te voorspellen, maar om haar vorm te geven door offers en rituelen.

Kimhildá voelde een rilling langs haar rug gaan. De jarl keek haar aan.

Jouw vader heeft deze schiif ooit gezien in handen van mensen die geen eer kennen en geen woede voelen. Zij volgen een pad dat zij zelf hebben gegraven in bloed en vuur. Hij koos ervoor hen niet te volgen en dat heeft een prijs gehad. Een prijs die jij nu draagt.

Hij pakte het perkament en las de laatste woorden die nog zichtbaar waren. Zijn gezicht werd grim. Zijn stem werd lager.

De Orde van de Zwarte Raaf is niet zomaar een naam. Het is een macht die in de schaduwen van koningen en krijgers werkt. Zij beslissen niet wie een gevecht wint, maar wanneer een volk zichzelf vernietigt. Zij wachten niet op de toekomst. Zij maken haar.

Hij stond langzaam op. Zijn bewegingen waren zwaar en doordrenkt met de kennis van vele jaren.

Weet dat niemand hen ooit heeft kunnen stoppen. Niet omdat zij zo talrijk zijn, maar omdat zij geloof hebben in iets wat groter is dan leven en dood. Zij geloven in richting. Zij geloven dat de wereld hen toebehoort. En zij geloven dat het lot slechts een deur is die zij moeten openen.

Kimhildá wilde spreken, maar de jarl ging door.

Jouw vader was eens deel van hen. Hij was jong en werd verleid door hun beloften. Hij zag hoe zij met rituelen mensen konden laten verdwijnen zonder dat iemand begreep wat er was gebeurd. Hij zag hoe zij de stem van een koning konden veranderen door woorden die niemand hardop mocht uitspreken. Hij zag hoe zij tragedies konden maken die later werden gezien als besluiten van goden. En toen hij wegliep, heeft hij hen gebroken. Niet in strijd. Niet in bloed. Maar in iets veel zeldzamer. Hij heeft hun vertrouwen gebroken.

De jarl boog zich dichter naar haar toe.

En niemand mag de Zwarte Raaf verraden.

Kimhildá ademde zwaar in. Zij voelde de betekenis in haar botten.

Mijn vader heeft hen tegengewerkt, fluisterde zij.

De jarl knikte.

En daarom hebben zij hem nooit vergeten. Daarom hebben zij jouw fjord gevonden. Daarom hebben zij gewacht tot jij oud genoeg was om te begrijpen wat jij moest doen. Zij willen jou gebruiken. Niet omdat jij zwak bent, maar omdat jij sterk bent. Omdat jij bent wie jouw vader altijd hoopte dat jij zou worden.

Hij liep naar de deur van de hal en keek naar de verre horizon waar de fjord lag, verborgen onder sneeuw en rook.

Als jij naar Engeland gaat, dan zal dat land niet jouw toevlucht zijn, maar jouw strijdveld. Northumbria zal jou niet ontvangen als een toevallige bezoeker. Het zal jouw kracht testen. Jouw ziel testen. Jouw naam testen. De wereld zal zien wie jij werkelijk bent, en de Zwarte Raaf zal niet rusten totdat hij heeft gekregen wat hij wil.

Kimhildá stond op. De runenschild lag zwaar in haar hand. Zij voelde niet langer alleen verdriet, maar iets veel diepers. Een vurige kracht die haar hart vulde en haar rug rechtte.

Ik ga naar Engeland, zei zij. Ik ga naar Northumbria. En ik zal de waarheid zien, zelfs als de waarheid mij probeert te verteren.

De jarl draaide zich langzaam naar haar om en zijn ogen waren donker en plechtig.

Als jij die keuze maakt, dan is er geen weg terug. Niet naar je verleden. Niet naar je fjord. Niet naar wie jij was.

Kimhildá keek hem aan zonder weg te kijken.

Wie ik was is verbrand.

De jarl knikte alsof dit het enige juiste antwoord was.

De zee wacht op jou. Maar wees gewaarschuwd. Engeland zal jou geen rust geven. En de mensen die jou zoeken, zullen niet stoppen voordat zij hebben bereikt wat zij willen.

Kimhildá draaide zich om en liep de hal uit. De koude lucht sloeg haar tegemoet en de sneeuw viel opnieuw in dikke vlokken die de wereld als een sluier bedekten. Zij voelde de runenschijf tegen haar borst en wist dat elke stap die zij nu zette haar dichter bij een lot bracht dat niet langer verborgen kon blijven.

De dalen om haar heen waren leeg en stil. Maar ergens, ver weg, hoorde zij opnieuw de roep van een raaf die zijn vleugels spreidde over een toekomst die al naar haar keek.

Zij liep verder.

Het pad naar Engeland was begonnen.

4. Overtocht naar het IJzergrijze Land

De zee lag als een vallend mes onder de donkere hemel toen Kimhildá het strand bereikte waar de langschepen lagen. De lucht rook naar zout, kou en naderend onweer, en het water bewoog met een langzaam maar dreigend ritme dat haar deed denken aan de ademhaling van een dier dat op het punt stond te ontwaken. Zij voelde de runenschiif zwaar tegen haar borst terwijl zij haar mantel dichter om zich heen trok. De fjord achter haar was stil en leeg, alsof de wereld zichzelf voor een moment had ingehouden om haar vertrek te zien.

Aan de rand van het strand stonden mannen die haar aankeken met blikken waarin nieuwsgierigheid, wantrouwen en respect door elkaar heen liepen. Ze hadden gehoord over de brand, over de dode vreemdeling, over haar vertrek naar Engeland. Niemand vroeg haar waarom zij ging. Men wist dat sommige vragen geen antwoorden nodig hadden. Ze zagen de bijl aan haar riem, de manier waarop zij haar kin ophief en de kilte in haar ogen die eerder was gevormd door verlies dan door woede.

Een van de oudere krijgers stapte naar voren. Zijn baard was grijs, zijn ogen donker en scherp. Hij knikte langzaam naar haar en sprak met een stem die zwaar klonk door de jaren op zee.

Als jij naar Engeland gaat, dan neem jij meer mee dan alleen een bijl en een naam. De zee ruikt jouw verhaal en de wind weet dat er iets groots met je meereist.

Kimhildá bewoog geen spier. De krijger wees naar het schip dat het dichtst bij het water lag. Het had een hoge boeg in de vorm van een wolf en de planken waren donker door pek en zout. Het schip had al vele reizen gemaakt, dat was duidelijk aan de reparaties in het hout die als littekens door het oppervlak liepen. Maar het lag stevig in het water alsof het wist dat het opnieuw de strijd met de zee moest aangaan.

De krijger keek haar aan.

Wij vertrekken bij de volgende winddraai. Als jij meevaart, stap dan aan boord voordat de mist dichter wordt.

Kimhildá knikte en liep naar het schip. De mannen maakten ruimte voor haar, niet omdat zij bang waren, maar omdat zij voelden dat zij iemand was die niets meer te verliezen had. Zij legde haar hand op de rand van het schip en voelde het koude hout trillen van de golven. Zonder aarzelen trok zij zichzelf aan boord.

De lucht werd donkerder terwijl de bemanning de laatste voorbereidingen trof. Touwen werden aangetrokken. Vaten werden vastgezet. De mast kreunde zacht in de wind. De mannen spraken weinig woorden, omdat woorden geen waarde hadden op momenten waarop de zee haar eigen taal sprak. Toen de wind draaide, werd het zeil gehesen en begon het schip langzaam van het strand weg te glijden.

De fjord trok zich terug alsof het afscheid nam. Het water werd dieper, donkerder en kouder. De wind begon te huilen langs de mast en het zeil bolde zich als een long vol adem. De wolken boven hen rolden samen tot een grijsgrauwe muur en de geur van storm hing zwaar in de lucht. Kimhildá keek terug naar de kust die steeds kleiner werd. De rook van haar verbrande dorp was bijna verdwenen onder de sluier van sneeuw en mist. Een pijnlijke steek trok door haar borst, maar zij bleef staan zonder haar blik af te wenden.

Het schip voer urenlang door water dat steeds ruwer werd. De golven sloegen tegen de boeg en stuurden koude nevel over het dek. De mannen werkten zwijgend en met geconcentreerde blikken. Sommigen keken af en toe naar haar, alsof zij probeerden te begrijpen waarom een vrouw alleen deze reis maakte. Maar niemand vroeg iets. Hun ogen zagen de waarheid die niet in woorden lag. Zij zagen de vastberadenheid in haar houding en de woede die als een storm achter haar ribben lag.

Toen de avond viel, werd de zee een donkere massa zonder horizon. Het water bewoog als een levende huid, voortdurend veranderend en onvoorspelbaar. De wind stak op en droeg flarden van wolken met zich

mee die zich laag over het schip nestelden. Het dek werd glad van regen en zout. De mannen legden extra touwen vast en bereidden zich voor op de nacht die onstuimig zou worden.

Kimhildá bleef aan de boeg staan, ondanks de kou die door haar mantel trok. Zij voelde dat de nacht meer zou brengen dan alleen storm. Haar lichaam stond gespannen, alsof zij wachtte op iets dat zij niet kon benoemen. En toen het gebeurde, wist zij dat haar voorgevoel juist was geweest.

Uit de dichte mist rechts van het schip dook een klein silhouet op. Het was een boot. Een te kleine boot voor deze zee. Een boot die onmogelijk vrijwillig op dit water kon varen. De mannen riepen elkaar toe en renden naar de rand van het dek. De schipper greep het roer steviger vast. De mist scheurde open als een zwaaiend gordijn en een tweede boot werd zichtbaar. En daarna een derde.

Kimhildá voelde haar hart sneller kloppen toen zij de figuren zag die in de boten zaten. Ze droegen donkere mantels en gestroomlijnde maskers. Ze gingen niet vissen. Ze voeren niet naar een dorp. Ze kwamen hier voor iets anders. Ze kwamen hier voor iemand.

De krijger naast haar fluisterde met een rauwe stem.

Dit is geen toeval. Zij komen voor het hout dat jij draagt.

Kimhildá voelde de runenschijf tegen haar borst. De boten kwamen dichterbij. De mannen op de boten bewogen met een onheilspellende stilte. Hun gezichten waren verborgen achter maskers die geen menselijke kenmerken hadden. Geen mond. Geen ogen. Alleen glad metaal dat het licht van de maan in dode schitteringen ving.

Plotseling klonken er pijlen. Ze suisden door de lucht en sloegen in het hout van het schip. Mannen schreeuwden bevelen. En terwijl de eerste gemaskerde krijger aan boord sprong, voelde Kimhildá hoe de storm om haar heen brak.

Het gevecht op zee was chaotisch en bruut. De deining van de golven maakte elke beweging gevaarlijk en elke misstap kon dodelijk zijn. Kimhildá vocht met de snelheid van iemand die geen andere keuze had. Haar bijl sneed door de mist terwijl de wind krijsde als een boze geest. De gemaskerde krijgers bewogen alsof zij door een andere kracht werden aangestuurd en hun aanvallen waren dodelijk gericht op haar.

Ze vocht tegen drie tegelijk. De eerste viel door haar bijl. De tweede gleed uit door de golven en werd overboord geslingerd. De derde raakte haar arm met een zwaardpunt, maar zij draaide hem omver met een harde slag van haar elleboog. De regen maakte het dek glad en de lucht werd zwart van stormwolken. De zee bulderde alsof zij meevocht.

Toen het schip met een harde klap tegen een hoge golf botste, vielen beide partijen bijna omver. De schipper schreeuwde dat zij de koers moesten houden. De mannen riepen naar elkaar, hun stemmen vermengd met het gekraak van het schip en het razen van de storm.

Kimhildá voelde de runenschilder branden door de stof van haar kleding. Een gemaskerde krijger zag het glinsteren onder haar mantel en rende op haar af. Zijn beweging was sneller dan de anderen. Hij leek zich op haar te richten met een vastberadenheid die niets met strijdlust te maken had. Hij wilde haar niet doden. Hij wilde het voorwerp dat zij droeg.

In een gefluisterd moment van dreiging voelde Kimhildá dat zij dit niet in de mist mocht laten gebeuren. Met een krachtige beweging wierp zij zich naar voren en sloeg hem met haar bijl onder de kaak. Zijn masker versplinterde en hij viel achterover terwijl zijn lichaam werd opgeslokt door de golven.

Het gevecht ging door tot de eerste lichtstralen aan de horizon verschenen. De storm trok zich langzaam terug. De mist brak open. En de resterende gemaskerde krijgers trokken zich terug met de boten waarmee zij waren gekomen, alsof zij nooit bedoeld waren om deze strijd tot het einde te voeren. Alsof zij alleen wilden laten zien dat zij altijd konden vinden wie zij zochten.

Toen de zee weer rustig werd en de lucht langzaam opklaarde, keek Kimhildá naar de schipper die zwaar ademhaalde. De mannen om haar heen waren stil. En zij wist dat het schip niet alleen de kust van Noorwegen achter zich liet. Het schip voer nu naar een bestemming die door krachten werd gevolgd die zij nog niet kende.

Zij keek naar de horizon.

En zij voelde dat Engeland dichterbij kwam.

5. de Echo's van Northumbria

De zee was drie dagen onrustig geweest en het schip had gevoeld alsof het door ademende diepten werd gedragen. De storm was voorbij, maar de lucht bleef zwaar en dof, alsof de hemel zich niet wilde openen tot het schip een waarheid had bereikt die nog niet uitgesproken mocht worden. De mannen aan boord werkten zwijgend, terwijl hun ogen steeds naar de horizon dwaalden. Zij wisten dat zij Engeland naderden. En zij wisten dat het niet zomaar een land was, maar een gebied dat altijd in beweging stond door krijgers, koningen en duistere machten die geen naam meer droegen.

Kimhildá stond aan de boeg met haar handen stevig om het houten beeld van de wolf geklemd. De kou trok door haar vingers, maar zij voelde er niets van. Haar gedachten gingen terug naar de schijf die veilig in haar tas lag. Elk moment dat zij de runenschijf had aangeraakt, had haar het gevoel gegeven dat iets in haar borst reageerde, alsof een deel van haar dat niet zichtbaar was langzaam werd wakker gemaakt. Zij wist dat deze kracht niet uit haarzelf kwam. Zij wist dat het hout iets vasthield wat ouder was dan de verhalen die zij als kind had gehoord.

De lucht veranderde toen de kust van Engeland zichtbaar werd. Het was geen groot gebaar van licht of kleuren. Het was slechts een rookgrijze lijn die langzaam uit de nevel omhoogkwam. De kust leek koud en vijandig, alsof het land zelf probeerde te verbergen dat er ooit zonlicht was geweest. Een van de mannen naast haar wees naar een lage klif die uit het water stak als een stomp bot.

Daar ligt Northumbria, zei hij zacht. Een land dat oorlog ademt. Een land dat raven onder de hemel houdt.

Kimhildá knikte langzaam. Zij voelde zware stilte in haar buik zakken, alsof het land haar al had herkend nog voordat zij het had kunnen begroeten. Ze dacht aan de waarschuwingen van de zieneres. Zij dacht aan de woorden van de jarl. Zij dacht aan de gemaskerde mannen die op zee voor haar waren gekomen. Ze wist dat Engeland geen toevlucht

zou bieden. Engeland zou een strijd zijn die haar lichaam en haar geest op de proef zou stellen.

De mannen brachten het schip naar een smalle inham waar het water rustig was. De kust was verlaten, maar er stonden voetstappen in het zand die nog niet door de zee waren gewist. Kimhildá sprong aan land, voelde de grond onder haar laarzen en ademde diep in. De lucht rook anders dan die in Noorwegen. Zout vermengde zich met vochtige aarde en er hing een geur van houtrook die haar deed denken aan nederzettingen die zij alleen uit verhalen kende.

De schipper liep naar haar toe en gaf haar een klein bundeltje. Het was een zakje met gedroogd vlees, een waterzak en een mes dat langer was dan een seax maar korter dan een zwaard. Hij keek haar diep in de ogen.

Vanaf hier ga jij alleen. Wij varen naar het zuiden om verder te handelen, maar jij moet naar het binnenland. Volg de voetstappen naar het pad dat tussen de heuvels loopt. Het zal je brengen naar de eerste nederzettingen.

Hij boog zijn hoofd en liep terug naar het schip. De mannen trokken de touwen los. De lucht rook naar afscheid en naar een voorgevoel dat Kimhildá niet kon plaatsen. Toen het schip langzaam van de kust wegvoer, stond zij alleen op de Engelse grond die nog koud aanvoelde door de ochtendmist.

Ze liep het strand af en volgde het pad dat zich een weg door de groene heuvels wrong. De aarde was vochtig en haar laarzen zonken iets in de grond bij elke stap die ze zette. De wind fluisterde door het lange gras en droeg geluiden mee die zij niet kende. Vogels riepen hun namen door de lucht. Maar ergens hoorde zij ook iets anders. Een gefluister. Of misschien was het slechts de echo van haar eigen ademhaling.

Na een lange tocht bereikte zij een dichte bosrand. De bomen waren hoog en oud, met kronkelende takken die zich boven haar sloten als de ribben van een reusachtige schedel. De stilte tussen de bomen was diep

en zwaar, alsof elk geluid werd opgeslokt voordat het de kans kreeg klank te worden. Zij stapte het bos binnen en voelde hoe de lucht veranderde. Het werd warmer, maar niet op een natuurlijke manier. Het voelde alsof de wereld zich om haar heen samentrok.

Het duurde niet lang voordat zij ontdekte waarom.

Tussen de bomen lag een lichaam.

Het was die van een jonge monnik, te oordelen naar de bruine wollen pij die om hem heen lag. Zijn handen lagen gevouwen op zijn borst, maar zijn hals was doorgesneden met een snee die te precies was om toeval te zijn. In zijn hand klemde hij een rol perkament. Zijn ogen stonden open, maar zijn blik was dof, alsof hij iets had gezien dat zijn ziel had losgetrokken van zijn lichaam.

Kimhildá knielde neer en pakte voorzichtig het perkament uit zijn hand. Het was verzegeld met donker was. Geen gewone zegel. Een zegel dat de vorm had van een raaf met uitgespreide vleugels. Haar hart begon sneller te kloppen. Zij keek opzij en merkte toen pas dat er raven zaten op de takken boven haar. Niet één of twee, maar twaalf. Hun zwarte ogen volgden haar elke beweging.

Ze voelde een koude adem langs haar nek. Niet van wind. Niet van regen. Maar van dreiging. Zij brak de zegel open en rolde het perkament uit. De tekst was geschreven in oud Latijn, maar sommige symbolen waren runachtig en herkenbaar voor haar. De boodschap was kort. De woorden waren scherp en doelgericht.

Wij hebben je komst gezien.

Volg het pad naar de vallei.

De toekomst wacht.

Er stond geen naam onder. Geen afzender. Geen verwijzing. Alleen een teken. Een cirkel met drie klauwen die naar binnen wezen. Het teken van de Zwarte Raaf.

Kimhildá voelde het hout van de runenschild warm worden in haar tas. Haar adem werd zwaar. Zij wist dat dit geen uitnodiging was. Het was een waarschuwing. Het was een proef. En iemand had deze monnik gedood om haar iets te zeggen.

Zij hoorde een geluid achter haar. Een voetstap. Toen een tweede. Kimhildá stond onmiddellijk op met haar bijl in haar hand. De raven vlogen krijsend op. En uit de schaduwen van de bomen stapte een figuur in een donkere mantel.

Het was geen vijand. Het was een vrouw. Haar gezicht was vies van modder en rook. Haar ogen waren fel en angstig. Ze hief haar handen omhoog alsof zij duidelijk wilde maken dat zij geen bedreiging vormde.

Ga niet naar de vallei, zei ze met trillende stem. Het is een val waar niemand uitkomt.

Kimhildá staarde haar aan zonder te bewegen.

Wie ben jij.

De vrouw slikte. Haar stem brak toen ze antwoordde.

Ik ben de laatste die nog leeft van de nederzetting die jij zoekt. De anderen zijn meegenomen door hen die jij nu volgt. Zij gebruiken iedereen die het pad durft op te gaan.

Kimhildá voelde haar hart zwaarder worden.

Wie zijn zij.

De vrouw keek haar recht aan.

De Zwarte Raaf.

De stilte van het bos drukte op hen beiden en Kimhildá wist dat de keuze die zij hier maakte haar lot sneller zou vormgeven dan zij had

gewild. Zij keek naar de vallei die in de verte lag. En zij wist dat zij toch zou gaan.

Want sommige waarheden laten zich niet ontwijken.

6. Eldhollow

De vallei opende zich langzaam toen Kimhildá het laatste stuk van het bos verliet en de zon door een lichte nevel naar beneden brak. De lucht was helder en rook naar vochtige aarde en oude bloemen die nog onder de wintergrond verscholen lagen. De heuvels bewogen zacht in de wind alsof de wereld daar ademde. En in dat ademende landschap lag Eldhollow, de nederzetting waarover zij had gehoord en waarvan zij nu begreep dat het niemand onverschillig kon laten.

Eldhollow lag als een klein wonder tussen twee brede heuvelruggen. Er stroomde een smal riviertje door het midden dat glinsterde als gesmolten glas. De huizen waren gebouwd van hout dat donker was geworden door de jaren, maar dat door zorg en liefde nog steeds stevig overeind stond. De daken waren bedekt met riet dat in zachte bochten over de balken hing. Aan de randen van de nederzetting stonden stenen palen met ronde toppen die waren versierd met oude inscripties. Er groeide mos langs de randen van die symbolen alsof de natuur de structuren wilde beschermen in plaats van veroveren.

Toen Kimhildá het eerste pad opliep, voelde zij iets dat zij niet eerder had gevoeld. Het was geen dreiging en geen angst. Het was een rust die bijna vreemd was in een land dat zij tot nu toe alleen had gezien via bloed, stilte en bedreiging. Eldhollow ademde een oude wijsheid uit, alsof de nederzetting meer wist dan zij zelf ooit zou kunnen begrijpen. En toch voelde zij dat Eldhollow haar niet verwelkomde zoals andere dorpen dat soms deden. Eldhollow hield haar in de gaten, zonder oordeel, maar ook zonder naïviteit.

Aan de rand van het pad stonden lage houten tafels met aardewerken potten waarin gedroogde kruiden lagen. De geur van tijm, salie en wierook vermengde zich met de koele lucht. Een paar vrouwen stonden gebogen over de tafels en sorteerden bladeren in bundeltjes. Hun handen bewogen met een haast ritmische precisie, alsof zij een traditie volgden die al generaties lang dezelfde bewegingen had gekend. Zij droegen eenvoudige kleding in natuurlijke kleuren. Hun blikken

waren zacht maar doordrenkt met wantrouwen toen zij Kimhildá zagen.

Zij bleef staan en wachtte op een teken. De vrouwen zeiden niets, maar één van hen bewoog naar voren en keek haar diep in de ogen voordat zij sprak.

Eldhollow is stil vandaag. De raven zijn deze ochtend niet op de stenen geland.

De zin hing zwaar in de lucht en voelde als een code die niet voor vreemdelingen bedoeld was. Kimhildá knikte langzaam, zonder te proberen om de betekenis te begrijpen. Zij wist dat de nederzetting sprak in symbolen die alleen door bewoners werden begrepen.

Ze liep verder over het pad dat naar het midden van het dorp leidde. Daar stond een grote open plek met een cirkel van stenen. De stenen waren groot en ruw, alsof ze ooit uit de heuvels waren losgetrokken door handen die sterker waren dan die van gewone mensen. In het midden van die cirkel stond een houten totem die hoger was dan alle huizen. Het hout was donker en had diepe groeven die door de tijd waren uitgesleten. Er zaten patronen in die leken op kronkelende aderen. Het leek bijna alsof de totem leefde.

Kimhildá liep eromheen en voelde een koude rilling langs haar armen glijden. De lucht om de totem was stiller dan de rest van de vallei, alsof geluid hier werd opgezogen door een kracht die niet zichtbaar was. Ze zag dat iemand onlangs bloemen aan de voet van de totem had gelegd. De stengels waren groen en vers. Er lag ook een klein bronzen muntje bij. En een stuk bot. Een heel klein bot, waarschijnlijk van een vogel.

Zij voelde dat Eldhollow meer was dan een nederzetting. Het was een plaats waar mensen leefden met de natuur, met het land, met elkaar en vooral met oude rituelen die nooit waren verdwenen. Sommige tradities waren zichtbaar. Andere waren verborgen. En sommigen werden verteld door stilte.

Aan de rand van de cirkel stond een oude man met grijzend haar dat als dunne draden langs zijn schouders hing. Zijn ogen waren helder en vol scherpte. Hij keek naar de totem en leek te wachten tot iemand anders zou spreken. Toen hij merkte dat zij bleef kijken, draaide hij zich naar haar toe.

Jij komt van ver. Dat ruik ik aan de wind die jou bracht.

Zijn stem klonk kalm, maar uit zijn houding sprak een diep begrip dat verder ging dan woorden. Hij vroeg haar niet naar haar naam. Hij vroeg haar niet waarom zij hier was. Hij keek enkel naar haar tas, alsof hij wist wat daarin lag en wat het betekende voor alles wat nog moest gebeuren.

Toen hij dichterbij kwam, zag zij dat zijn handen waren bedekt met littekens. Geen gevechtsslittekens. Geen wonden van messen. Maar oude brandplekken die eruitzagen alsof hij vaak met vuur had gewerkt. Hij wees naar de totem.

Deze plek weet dingen die mensen vergeten zijn. Eldhollow ademt door de aarde die onder je voeten ligt. En de aarde spreekt haar eigen waarheid. Vandaag zegt zij dat er iets komt wat nog niet mag worden gezien.

Kimhildá voelde de rilling opnieuw. Het was geen angst. Het was een soort erkenning die door haar borst trok en haar adem een moment stillegde.

Wat is Eldhollow, vroeg zij zacht.

De oude man keek naar de heuvels. Zijn blik dwaalde naar de rivier die door de vallei glinsterde. Toen keek hij weer naar haar.

Eldhollow is een ruimte in de wereld die niet buigt voor tijd. Wij zijn klein. Wij zijn eenvoudig. Maar wij bewaren wat niet verloren mag gaan. Wij beschermen wat te waardevol is om te worden meegenomen door hen die duistere toekomst zien als een wapen. Wij zijn geen strijders. Wij zijn geen koningen. Wij zijn het geheugen van dit land.

Kimhildá voelde dat zijn woorden een waarheid droegen die zij nog niet kon begrijpen. Zij knikte langzaam, terwijl haar blik terugging naar de stenen cirkel.

Wat gebeurt hier wanneer de raven niet terugkomen, vroeg zij.

De oude man sloot zijn ogen voor een moment. Zijn adem trilde licht.

Dan weet Eldhollow dat er iets komt wat groter is dan de bergen die ons omsluiten. Dan weten wij dat de stilte niet alleen stilte is, maar een waarschuwing.

Hij keek weer naar de totem.

En de totem slaapt dan niet meer.

Een koude wind trok door de vallei alsof de woorden werden meegenomen door iets onzichtbaars. Kimhildá keek omhoog en zag dat de lucht boven Eldhollow een grijze schaduw droeg die niet eerder aanwezig was geweest. De zon verdween langzaam achter de wolken. De vogels vielen stil. En zelfs het water leek langzamer te stromen.

Eldhollow voelde niet langer als een toevlucht. Het voelde als een ademhaling die zich inhield voordat er iets werd uitgesproken dat de wereld niet mocht horen.

De oude man keek haar nog één keer aan met een blik die meer onthulde dan woorden ooit konden.

Wat jij draagt, hoort hier niet. En toch heeft Eldhollow jou niet weggestuurd. Dat betekent dat jij iets draagt wat deze vallei herkent. Iets ouds. Iets dat lang is verborgen. En de wereld zal luisteren wanneer jij het opent.

Kimhildá voelde een druk in haar borst die zich langzaam uitbreidde. Ze wist dat dit hoofdstuk niet ging over gevechten, bloed of angst. Het

ging over waarheid. Over wortels. Over de bodem waarop haar lot nu stond.

Zij verliet de cirkel langzaam en liep door Eldhollow alsof de nederzetting zacht onder haar voeten bewoog.

Eldhollow had gesproken.

En niets in dit land zou daarna nog hetzelfde zijn.

7. de Vallei die Luistert

De lucht boven Eldhollow was nog steeds zwaar en grijs toen Kimhildá de nederzetting verliet. De oude man had haar geen pad gewezen, geen richting gegeven en geen advies uitgesproken dat haar zou moeten beschermen tegen wat er lag te wachten. Hij had alleen gezegd dat Eldhollow wist dat zij zou gaan. En dat de vallei haar niet kon verbergen voor dat wat haar al had gevolgd sinds het moment waarop de schijf haar vingers had herkend.

Toen zij tussen de heuvels liep, voelde zij hoe de stilte achter haar groeide. De vallei leek te kijken. De huizen waren kleiner geworden in de verte. De totem stond als een donkere vinger tegen de lucht, wijzend naar iets wat zij nog niet kon zien. Er hing een spanning in de lucht die aanvoelde alsof de wereld op het punt stond te kantelen.

De heuvels waren bedekt met nat gras dat tegen haar laarzen plakte. De geur van vochtige aarde was zwaar en kleefde aan haar longen. De wind kwam uit het oosten en bracht geluiden mee die zij niet onmiddellijk kon plaatsen. Het was geen fluisteren. Het was geen dierenroep. Het was een soort ritmisch dreunen dat diep uit de grond leek te komen.

Kimhildá bleef staan en luisterde. De grond trilde heel even onder haar voeten. Niet hard genoeg om haar in balans te verstoren, maar sterk genoeg om te laten voelen dat iets onder de aarde bewoog. Zij kneep haar vingers rond het handvat van haar bijl en ademde langzaam in. De vallei ademde met haar mee. En wat er ook onder die aarde leefde, het wachtte niet op toestemming.

Na een paar minuten nam de stilte weer de overhand en vervolgde zij haar tocht. Het pad werd smaller en verdween soms onder woekerende struiken en wortels. Zij wist dat zij niet meer in de buurt van nederzettingen liep. Dit was het soort land waar reizigers verdwenen zonder ooit gevonden te worden. De heuvels trokken zich terug en maakten plaats voor een diepe vallei die zich uitstrekte als een mond die openging. De lucht boven die vallei leek donkerder dan de rest van het landschap.

Dit moest de vallei zijn die op het perkament genoemd was. De vallei waar de vrouw haar had gewaarschuwd nooit binnen te gaan. De vallei die volgens Eldhollow alleen stilte kende wanneer iets groters dan het land zelf nadacht.

Kimhildá liep omlaag. De helling was steil en de stenen onder haar voeten waren glad van mos. De wind werd kouder. De bomen aan de randen bogen zich naar elkaar toe alsof zij een doorgang vormden. De schaduw die over de vallei hing bewoog niet, zelfs niet toen de wind aantrok. Het voelde alsof de duisternis aan de grond vastzat.

Beneden aangekomen zag zij meteen dat het landschap veranderd was door iets wat ouder was dan nederzettingen. De vallei was breed en leeg. Middenin stond een cirkel van zwarte stenen die eruitzagen alsof ze ooit door vuur waren gevormd. De stenen waren hoog, bijna twee keer haar lengte. Tussen die stenen lag grond die donkerder was dan de rest van het land. En in het midden stond een klein, houten platform waarop een enkele ketting lag. Een ketting die niet verroest was. Een ketting die duidelijk recent was gebruikt.

Kimhildá liep er langzaam naartoe. Haar adem werd zwaarder, alsof de lucht hier dichter was. De raven die zij eerder had gezien, waren nergens. Geen vogel bewoog. Geen blad trilde. Het was alsof de vallei geen beweging wilde toelaten.

Toen hoorde zij geritsel boven haar.

Niet hard. Niet dreigend. Maar duidelijk.

Zij hief haar bijl. Haar ogen gingen meteen naar de helling die zij net was afgedaald. Bovenaan stond iemand. Een silhouet dat zij in eerste instantie niet kon herkennen. Het droeg een zwarte mantel die bijna tot aan de grond hing. De kap bedekte het gezicht volledig. De figuur bewoog niet. Het stond er alsof het al de hele tijd op haar had gewacht.

Kimhildá zei niets. Woorden hadden hier geen waarde. Zij wachtte. En het silhouet maakte één stap naar voren. De beweging was langzaam en zorgvuldig. Alsof het wilde dat zij exact zag hoe het zich verplaatste.

Een tweede silhouet verscheen naast hem.

En een derde.

Kimhildá voelde hoe haar hart harder ging kloppen. De drie figuren droegen mantels die niet door wind werden geraakt. Alsof zij niet op dezelfde manier bestonden als de wereld om hen heen. Zij stonden stil, alsof ze wachters waren. Of jagers. Of iets wat nog geen naam had.

Toen de middelste figuur een hand ophief, hoorde zij het.

Het ritmische dreunen dat zij eerder had gehoord.

Het kwam niet van de grond.

Het kwam van hén.

Het klonk als een hartslag die niet menselijk was.

Het klonk alsof de vallei zelf werd wakker gemaakt door hun aanwezigheid.

De drie figuren liepen langzaam de helling af. Zij zetten geen haastige stappen. Ze bewogen als schaduwen. Als iets dat haar al kende. Als iets dat wist dat zij naar deze plek zou komen. Het dreunen werd zwaarder met elke meter die zij dichterbij kwamen.

Kimhildá liep achteruit en haar hak raakte het houten platform. Het kraakte onder haar gewicht. De ketting bewoog licht door haar aanraking, alsof het iets wilde zeggen. Zij keek ernaar en zag dat in de schakels runen waren gegraveerd. Oude runen. Runen van binding. Runen die niet bedoeld waren om iets vast te houden, maar om iets te verbergen.

De drie figuren waren nu bijna aan het einde van de helling. Hun voetstappen maakten geen geluid. Hun capes bewogen niet. En hun aanwezigheid vulde de vallei alsof de lucht om hen heen verdichtte.

Kimhildá voelde de runenschild in haar tas warm worden. Niet zacht. Niet langzaam. Maar fel en hard. Alsof iemand haar vasthield. Alsof iemand door het hout naar haar greep.

De middelste figuur stopte. De twee anderen bleven precies een halve stap achter hem staan. Toen tilde hij langzaam zijn hand op. Er zat iets in zijn hand. Een klein metalen object dat een donkere glans had. En in de glans zag zij het.

Het symbool.

De cirkel met de drie klauwen naar binnen.

Het teken van de Zwarte Raaf.

Kimhildá voelde razende adrenaline door haar lichaam trekken. Haar vingers sloten zich strak om haar bijl. Het dreunen werd luider en haar zicht werd iets waziger, alsof de vallei haar dwingend naar een grens bracht die nooit overschreden mocht worden.

Toen sprak de middelste figuur.

Het klonk niet als een fluistering. En niet als een stem. Het was een geluid dat ergens tussen mens en echo hing, alsof meerdere stemmen tegelijk spraken.

Jij draagt wat wij zoeken.

Het geluid bracht een diepe trilling in de lucht. Het verspreidde zich als koude rook door de vallei. De woorden waren geen vraag. Geen bedreiging. Het was een constatering.

Kimhildá stapte naar voren.

En de vallei hield haar adem in.

Want haar antwoord was duidelijk in haar ogen.

Zij zou nooit iets afstaan aan de Zwarte Raaf.

Niet hier.

Niet nu.

Niet ooit.

8. de Valbreuk

De stilte die over de vallei hing voelde niet langer als stilte. Het voelde als een gewicht dat langzaam in haar borst werd gedrukt. De drie figuren voor haar stonden nog steeds roerloos aan de rand van het donkergrijze licht dat door de wolken heen brak. Hun mantels bewogen niet, alsof de wind hen niet durfde te raken. Hun aanwezigheid vulde de ruimte tussen de stenen cirkel en het platform waarop Kimhildá stond, maar het waren niet hun lichamen die haar adem deden vertragen. Het was wat zij vertegenwoordigden.

Toen de middelste figuur opnieuw zijn hand hief, zag zij dat het metalen object niet zomaar een teken was. Het was een klein ringvormig schijfje met drie ingekerfde lijnen die naar elkaar toe liepen alsof zij in het midden wilden verdwijnen. De lijnen gloeiden zwak. Niet met vuur, niet met licht, maar met een soort levend donker dat zich nauwelijks liet zien, maar toch voelde alsof het trilde.

Wij komen wat van ons is terughalen.

De stem klonk opnieuw als een echo die door meerdere hoofden werd uitgesproken. Kimhildá voelde hoe haar vingers zich nog dieper om het handvat van haar bijl sloten. De vallei werd kouder. Haar adem kwam in wolkjes voor haar uit en haar hart bonkte zwaar in haar borst alsof iets in haar lichaam wist dat dit het punt zonder terugkeer was.

Zij zette één stap naar voren. Het platform kraakte onder haar, alsof het hout zich verzette tegen het gewicht van wat er zou komen.

Niets van wat ik draag behoort jullie toe.

De figuren bewogen niet. De middelste kantelde zijn hoofd heel licht. Het was een beweging die niet menselijk aanvoelde. Hij leek geen spieren te gebruiken. Hij leek te kantelen als een houten masker dat door een onzichtbare hand werd geleid.

De toekomst heeft geen eigendom. Alleen richting.

Kimhildá voelde een warmte in haar tas opkomen. De runenschiif. Het hout pulste fel, alsof het reageerde op de aanwezigheid van de drie figuren. Zij wist dat zij niet te lang kon wachten. Elke seconde voelde als een draad die strakker werd getrokken.

De twee figuren achter de middelste begonnen langzaam naar voren te lopen. Hun bewegingen waren even stil en onnatuurlijk. Hun voeten raakten de grond niet volledig. Ze leken te glijden, alsof zij niet aan aarde gebonden waren. De raven die op de heuvels hadden gezeten, waren verdwenen. De lucht voelde dicht en zwaar.

Het ritmische dreunen begon opnieuw.

Het kwam van de figuren.

Alsof hun lichamen een geluid maakten dat niets met stemmen te maken had. Het was een soort hartslag. Een diepe pulsering die zich verspreidde door haar ribben, haar schouders en haar nek. Haar gedachten werden een moment troebel. Het geluid leek haar naar binnen te trekken. Alsof haar geest werd aangeraakt door iets wat haar niet kende maar haar wel wilde bezitten.

Zij schudde het van zich af. Haar voeten stonden vast. Haar grip op de bijl was hard en zeker.

Ik ben geen doel voor jullie rituelen.

De middelste figuur kwam dichterbij. Nu pas, van dichtbij, zag zij dat zijn mantel niet door stof werd gevormd. Het leek meer op schaduw. Iets dat bewoog zonder te bewegen. Iets dat vloaide zonder richting. De randen losten soms op in de lucht, om daarna weer terug te keren alsof zijn lichaam zich voortdurend verplaatste tussen hier en iets anders.

Jouw vader dacht dat ook.

Het was geen aanval. Geen verwijt. Geen emotie. Gewoon een vaststelling.

En toch was het de zin die haar bloed deed koken.

Haar vader. Hij stond ineens hier tussen de stenen, tussen de koude lucht en de pulserende dreuning die in de vallei hing. Zijn gezicht. Zijn stem. Zijn laatste waarschuwing. Zijn schuld. Zijn vlucht. Het verbrande dorp. Alles wat zij had verloren. Alles wat zij moest worden.

Kimhildá ademde zwaar in. De figuren bleven naderen.

Toen gebeurde het.

De runenschijf in haar tas begon te branden. Niet warm. Niet gloeiend. Maar werkelijk branden. Het voelde alsof het hout in haar tas in vlammen stond zonder dat de tas zelf vlam kon vatten. Zij trok de tas los, gooide hem voor zich op de grond en zag hoe de runenschijf zichtbaar pulseerde in een ritme dat tegengesteld was aan dat van de figuren.

De figuren stopten op datzelfde moment.

En toen braken er scheuren door de lucht.

Geen scheuren in de aarde. Geen breuken in stenen. Geen instortingen van rotsen. De lucht zelf scheurde. Het was een geluid dat haar trommelvliezen deed trillen. Een klank alsof de wind zichzelf openscheurde. Een klank waar geen menselijk woord voor bestond.

De vallei ademde sneller.

Het licht veranderde.

De figuren spreidden hun armen. Hun mantels werden breder als vleugels die de lucht in beweging brachten. De schaduwen achter hen kwamen overeind. De grond onder de cirkel van zwarte stenen werd

donkerder. De ketting op het platform bewoog alsof er iets onder het hout leefde dat wakker werd door hun aanwezigheid.

Kimhildá voelde hoe haar knieën een moment zwak werden. Maar zij dwong zichzelf te blijven staan. Het zou haar grootste fout zijn om nu achteruit te gaan. Het zou de toekomst beslissen.

De middelste figuur sprak opnieuw.

Je draagt iets dat de Orde beschermt. Iets wat jullie in Noorwegen nooit hadden moeten vinden. Geef het aan ons. En jij behoudt wat nog over is van jouw naam.

Kimhildá keek naar de schijf. Het hout pulseerde. Runen verlichtten één voor één alsof zij haar wilden waarschuwen. Of leiden. Of dwingen.

De lucht achter de figuren werd donkerder.

Een vierde silhouet verscheen achter hen.

Groter.

Breder.

Zwaarder.

Het droeg geen mantel. Geen kap. Geen gezicht. Het was een vorm die geen vorm had. Een massa die ontstond uit de lucht, alsof een stuk van de vallei werd losgetrokken.

De figuren leken te buigen.

Voor hém.

Kimhildá wist meteen dat dit niet langer over haar ging. Dit ging over iets dat het land zou verslinden. Iets wat groter was dan de Orde. Iets

wat groter was dan haar vader. Iets dat wakker werd door haar aanwezigheid.

De schijf pulseerde nog harder.

De lucht scheurde opnieuw.

Toen maakte zij haar keuze.

Zij greep de runenschijf van de grond, draaide zich op één knie en sloeg haar bijl met volle kracht in het midden van het hout.

Een lichtflits barstte door de vallei.

Geen gewoon licht.

Een licht dat voelde alsof het door haar huid heen trok, alsof het door haar botten gleed en het vuur in haar bloed aanwakkerde. De schijf brak niet. Het hout scheurde niet. Maar de runen begonnen te branden als kleine sterren die door de lucht schoten.

De figuren begonnen te bewegen.

Voor het eerst onrustig.

Voor het eerst zonder controle.

Voor het eerst met iets dat leek op angst.

De groter wordende schaduw achter hen kromp.

De vallei schreeuwde.

Niet door wind.

Niet door aarde.

Maar door tijd.

Toen de flits doofde, stond Kimhildá nog steeds op haar knieën.

De figuren waren weg.

De schaduw was verdwenen.

De lucht was helder.

De vallei was stil.

En de runenschild lag voor haar. Niet gespleten. Niet beschadigd. Maar veranderd.

De runen gloeiden nog na.

En in het midden stond nu een teken dat er eerder niet was.

Een teken dat zij wel herkende.

Niet van haar vader.

Niet van de Orde.

Maar van Eldhollow.

De vallei had haar niet afgewezen.

De vallei had gekozen.

En Kimhildá wist nu dat niets haar nog kon beschermen tegen wat dit had ontketend.

De toekomst was opengebroken.

En zij stond midden in die breuk.

9. de Nacht van de Zwarte Raaf

De vallei had opgehouden te bewegen sinds de flits die de lucht had opengebrouwen. De stilte was nu zo diep dat Kimhildá het gevoel had dat zij te luid ademde. De runenschijf lag voor haar met nieuwe runen die zacht nagloeiden in de asgrijze lucht. Het teken van Eldhollow stond helder in het midden, maar zij wist dat deze verandering niet kwam door een zegen. Het was een waarschuwing. De vallei had haar iets gegeven, maar het had ook iets losgemaakt dat niet meer kon worden teruggeduwd in stilte.

Kimhildá stond langzaam op. De koude lucht sneed langs haar huid. De grond onder haar voeten voelde dunner, alsof de aarde zelf spanning vasthield. De stenen cirkel, die eerder een graf van stilte was geweest, pulste nu zacht. Het leek alsof de grond nog nasidderde van de aanraking van de schaduw die zichzelf had gevormd en daarna was verdwenen. Maar Kimhildá voelde dat de schaduw niet weg was. Hij was teruggekeerd naar waar hij thuis hoorde.

De lucht werd donkerder. Niet door wolken. Niet door avond. Maar door iets dat de hemel zelf leek te verduisteren. De wind trok als een lange adem door de vallei en bracht een geur mee die zij meteen herkende. Een geur van rook. Van verbrand hout. Van rituelen die geen licht brachten.

Van haar dorp.

Kimhildá draaide zich om.

En toen zag zij hem.

Op de rand van de heuvel stond een figuur die hoger was dan een mens. Hij droeg geen mantel. Hij droeg geen wapen. Hij droeg geen gezicht. Zijn lichaam leek te bestaan uit rook en schaduw die zich constant vormden en weer loslieten. Toch kon zij de contouren van armen en schouders zien. En in het midden van zijn hoofd zat iets wat

leek op een masker van zwart hout. Geen ogen. Geen mond. Alleen drie diepe sneden die van boven naar beneden liepen.

Het symbool van de Zwarte Raaf.

De wind viel in één klap stil. De bomen bewogen niet meer. De grond hield zijn adem in. De stilte bruisde in haar oren.

Hij sprak niet. Hij hoefde niet te spreken. Zijn aanwezigheid vulde de vallei alsof de lucht zelf onder hem knielde. De figuur zette een stap naar beneden. De stenen van de helling trilden onder zijn gewicht. Er kwam geen geluid. Geen voetstap. Geen ademhaling. Alleen een druk die steeds sterker op haar borst duwde.

Kimhildá tilde haar bijl op. Zij voelde het hout van de runenschijf tegen haar heup kloppen alsof het een eigen hartslag had. De schijf was niet langer een voorwerp. Het was een sleutel. En de figuur wist dat.

Toen hij dichterbij kwam, zag zij eindelijk wat er onder de rook schuilging. Geen huid. Geen vlees. Maar lijnen van verbrande littekens die door zijn hele lichaam liepen, alsof hij ooit mens was geweest en door vuur opnieuw was gevormd.

En toen sprak hij.

Het was geen stem. Het was geen geluid. Het was een trilling in de lucht die haar gedachten binnendrong.

Jouw vader brak ons.

De woorden kwamen zonder emotie. Zonder boosheid. Zonder wraak. Ze waren simpel. Ze waren feit. Ze waren waarheid.

Hij liep verder naar beneden.

Zijn schaduw reikte tot aan haar voeten.

Hij wilde jou verbergen. Hij wilde zijn bloed beschermen. Hij wilde onze toekomst stoppen.

De rook rond de figuur werd dikker. De lucht werd zwaarder.

Maar toekomst stopt nooit. Toekomst verlangt altijd. Toekomst neemt altijd.

Kimhildá voelde dat haar adem stakte toen de figuur zijn hand opstak. Het was geen hand gemaakt van botten en spieren. Het was een hand die leek te bestaan uit rook die door een onzichtbare kracht werd samengehouden.

Geef mij de schijf.

Kimhildá stapte achteruit. Niet uit angst. Uit pure instinctieve afweer. Alles in haar lichaam schreeuwde dat zij deze figuur niet mocht laten aanraken wat zij droeg. Niet omdat het haar zou doden. Maar omdat het iets in de wereld zou openen dat nooit meer gesloten kon worden.

De vallei trilde, de stenen cirkel begon licht te geven.

De ketting op het platform kroop alsof iets onder het hout bewoog.

En de schaduw van de figuur werd groter, alsof hij groeide door de angst van de wereld om hem heen.

Toen tilde Kimhildá de runenschijf op.

De figuur stopte onmiddellijk.

De rook rond zijn lichaam trok zich terug als een adem die werd ingehouden.

De drie sneden in zijn masker begonnen te gloeien.

Jij begrijpt niet wat jij draagt.

De wind viel opnieuw stil.

Jij begrijpt niet wat jij bent geworden.

Kimhildá kneep haar vingers strakker om de schijf.

Ik begrijp genoeg.

De figuur kwam dichterbij. De grond schudde zacht.

Jouw vader brak ons. Jij zult ons maken.

Kimhildá voelde dat er iets in haar borst scheurde. Niet lichamelijk. Maar iets in haar ziel werd opgetrokken alsof zij een stuk van zichzelf verloor dat zij nooit had gekozen.

De figuur hief zijn hand en de vallei barstte open.

Niet de aarde. De lucht.

Het voelde alsof de hemel zelf scheurde. Er kwamen stralen van zwart licht naar beneden die de grond raakten en diepe cirkels in het gras trokken. De rook rond de figuur groeide. Zijn lichaam werd groter. Zijn schaduw werd breder. En de drie sneden in zijn masker gingen verder open alsof zij dieper in een duistere leegte keken.

Kimhildá voelde de schijf branden.

Zij hief haar bijl en toen zag zij het.

Achter de figuur, op de heuvel, stonden tientallen silhouetten. Mannen en vrouwen. Sommigen menselijk. Sommigen niet. Sommigen even schaduwachtig als de figuur zelf. Hun ogen glansden donker. En allen droegen het teken van de Zwarte Raaf.

De Orde stond daar.

Zonder woord, zonder angst, zonder haast.

En de figuur sprak opnieuw.

Alles wat jij bent is ons.

Kimhildá schreeuwde en wierp zich naar voren.

Niet uit woede.

Niet uit wanhoop.

Maar omdat zij voelde dat als zij dit moment niet nam, de wereld zou breken.

Haar bijl trof de rook die zijn lichaam vormde.

Het geluid dat volgde was geen gil.

Het was geen kreun.

Het was een breuk in de lucht.

Een echo die voelde alsof de tijd zelf door twee werd gescheurd.

De figuur werd naar achter geslagen. Zijn rook vormde zich opnieuw. Maar zijn masker spleet. De drie sneden openden zich volledig. En daarachter zag zij het.

Niet een gezicht.

Niet een schedel.

Maar een oog.

Een oog dat niet ademde.

Niet knipperde.

Niet leefde.

En toch keek.

Er kwam een golf van kracht uit dat oog die haar omver sloeg. Zij viel hard tegen het platform. Haar bijl rolde weg. De schijf viel uit haar hand. De vallei werd gevuld met een diep, pulserend geluid dat haar trommelvliezen deed trillen.

De figuur kwam dichterbij.

Je bent gekozen.

De rook werd dikker. De wereld werd donkerder. En de Orde kwam van de heuvel naar beneden als een vloed van schaduwen.

Kimhildá voelde hoe haar zicht wegtrok. Hoe de vallei door haar vingers gleed. Hoe alles even stil werd.

En toen...

Voordat de duisternis haar greep...

Hoorde zij het.

Een stem.

Geen stem van de Orde.

Geen stem van haar vader.

Geen stem van zichzelf.

Maar een stem die klonk alsof Eldhollow zelf tot haar sprak.

Sta op.

En haar ogen openden zich.

10. de Vallei die Ademt in Nachtlucht

De stilte die volgde nadat zij was opgestaan voelde vreemd en onnatuurlijk. De lucht hing zwaar boven Kimhildá alsof de vallei probeerde te herstellen van de breuk die net had plaatsgevonden. Het gras lag platgebrand in cirkels. De stenen die eerder als wachters hadden gestaan, trilden nog na van een kracht die niet uit de wereld leek te komen. En op het platform achter haar lag de ketting die nog steeds zacht pulseerde in een ritme dat niet door mens of dier werd gedragen.

Kimhildá bleef een moment staan zonder te bewegen. Haar longen trokken pijnlijk samen. Haar benen voelden alsof zij door water liepen. Haar hoofd bonsde. De echo van de stem die haar had opgedragen op te staan, bleef door haar lichaam vibreren. Het was niet de stem van de Orde. Niet de stem van een mens. En niet de stem van iets dat door vlees werd begrensd. Het was de stem van de vallei zelf. Het was de stem van Eldhollow die haar iets had gegeven wat zij nog niet kon begrijpen.

Zij boog zich voorover en pakte de runenschijf op. Het hout was koud geworden. De runen gloeiden niet langer. Toch voelde zij dat de schijf veranderd was. Alsof er onder het oppervlak iets leefde dat wachtte op een moment dat nog komen moest. Zij stopte de schijf weer terug in haar tas en zocht naar haar bijl. De bijl lag een paar meter verderop, half begraven in de verbrande aarde. Zij tilde hem op en voelde meteen de vertrouwde zwaarte die haar lichaam weer in balans bracht.

Toen zij zich omdraaide, zag zij dat de Orde verdwenen was. Geen silhouetten. Geen schaduwen. Geen rook. Geen voetstappen. Alleen de afdrukken op de heuvel waar zij hadden gestaan. De grond daar was donkerder dan de rest. Alsof hun aanwezigheid het land had aangeraakt met een kracht die niet was weggespoeld door tijd of licht.

Kimhildá liep langzaam uit de cirkel van zwarte stenen terwijl de koude lucht als een natte deken langs haar huid gleed. De wind werd opnieuw zwakker, alsof hij bang was om het landschap te verstoren. De vallei

achter haar voelde als een levende mond die zich weer sloot en een geheim terugloeg dat nooit bedoeld was om te worden gehoord.

Haar stappen brachten haar naar de helling. De klim voelde zwaarder dan eerder. Haar benen waren moe. Haar schouders deden pijn. Haar keel brandde. Toch bleef zij bewegen zonder te stoppen, omdat zij wist dat stilstand hier gevaarlijker was dan vermoeidheid. Zij wist dat de Orde niet verdwenen was. Zij wist dat hun aanwezigheid slechts was verschoven naar een plek waar zij haar niet meteen kon zien.

Toen zij de top van de helling bereikte, keek zij achterom. De vallei lag donker en roerloos. De mist was teruggekropen tussen de stenen alsof het landschap zich opnieuw wilde verbergen. De stilte was zo diep dat zij haar eigen hartslag kon horen. En in die stilte voelde zij iets dat dieper ging dan angst.

Zij voelde dat de vallei haar adem inhield.

Zij voelde dat het land wachtte.

Niet op de Orde.

Niet op de toekomst die de Orde wilde breken.

Maar op háár.

Kimhildá liep verder. Het pad dat terug naar Eldhollow leidde lag voor haar, maar zij wist dat zij niet terug kon keren. De nederzetting had haar laten zien wat het moest laten zien. Het had haar gewaarschuwd. Het had haar toegerust. Het had haar gewezen op het pad dat verder ging dan de grens van de vallei.

Tijdens haar tocht veranderde het landschap langzaam. De heuvels werden hoger. De lucht werd vochtiger. De bomen groeiden dichter op elkaar. Er hing een geur van nat mos en oud hout. De aarde voelde zwaar door regen die eerder was gevallen. Haar laarzen zakten soms in modderplekken die dieper waren dan zij wilde toegeven. En toch voelde zij zich niet alleen.

Ze voelde dat er iets met haar meereisde. Niet een dier. Niet een mens. Het was een aanwezigheid die niet vijandig was. Een aanwezigheid die eerder een schaduw was die haar volgde zonder dat zij een voetstap hoorde. Ze probeerde het niet te beteugelen. Ze probeerde het niet van zich af te schudden. Eldhollow had haar geroepen. Eldhollow had haar iets gegeven. De vallei had haar opgetild.

Een zachte beweging tussen de bomen deed haar onmiddellijk haar bijl heffen. Haar adem stokte. Haar spieren spannen zich aan. In de schaduwen zag zij een kleine gestalte. Een kind. Nee. Geen kind. Een jonge vrouw. Dezelfde die zij eerder had gezien in het bos bij het lichaam van de monnik. Haar bruine haren waren nat van regen. Haar ogen waren rood van angst en vermoeidheid. Ze ademde snel en onregelmatig, alsof zij al uren had gerend.

Toen zij dichterbij kwam, viel ze bijna op haar knieën. Haar stem trilde toen ze sprak.

Ze zijn terug. Ze zijn overal. Ze volgen iedereen die de vallei binnenkomt. Ze veranderen de nacht in iets dat geen nacht meer is. Jij moet nu weg. Jij moet naar de heuvels. Je mag niet blijven.

Kimhildá pakte haar bijl steviger vast. Ze keek de vrouw strak aan.

Waar zijn zij.

De vrouw schudde haar hoofd.

Overal en nergens. Ze bewegen door de lucht alsof zij niet lopen. Ze verschijnen in de mist. Ze verdwijnen in de aarde. Zij zien alles wat wij doen.

Kimhildá stapte dichterbij.

Hoe weet jij dat ze terug zijn.

De vrouw wees naar haar eigen arm. Een diepe rode brandplek zat daar, in de vorm van drie gekromde lijnen die naar elkaar toe wezen. Het teken van de Zwarte Raaf had zich in haar huid gebrand alsof een onzichtbare hand het had geschreven.

Ze hebben iemand meegenomen, zei ze zacht. Een meisje uit Eldhollow. Ze hebben haar de vallei in getrokken toen de lucht scheurde. Zij gilden niet. Ze werd stil alsof ze werd opgeslokt door iets dat geen lucht meer ademt.

Kimhildá voelde een ijsingwekkende golf over haar rug trekken. De Orde nam geen gevangenen zonder doel. En als zij iemand meenamen, gebeurde dat slechts om de toekomst naar hun hand te zetten.

Waar hebben ze haar heen gebracht.

De vrouw hief haar hoofd langzaam op. Haar stem werd bijna een fluistering.

Naar de plek die jij moet vinden. Naar het hart van Northumbria. Naar de schaduw die geen vorm heeft. Naar de plek waarvan iedereen fluistert dat het niet meer behoort tot de wereld die wij kennen.

Kimhildá zweeg even. Toen vroeg zij de laatste vraag.

Hoe heet het.

De vrouw slikte.

De Rookburcht.

Een plaats waar de Orde haar rituelen uitvoert. Een plaats waar niemand levend vandaan komt. Jij moet daar heen. En jij moet iets meenemen wat zij niet mogen krijgen.

Haar blik ging naar de tas waar de runenschild in lag.

De Orde wil de schijf niet vernietigen. Ze willen haar openen. Ze willen zien wat erin ligt. Ze willen de toekomst gebruiken.

De vrouw kneep haar ogen dicht.

Ze willen jou gebruiken.

Kimhildá voelde hoe haar hart zich hard aanspande. De regen begon opnieuw te vallen. Het bos werd donkerder. De lucht werd zwaarder. En ergens in de verte klonk opnieuw een dreun. Niet van donder. Niet van wind.

Een dreun die zij eerder had gehoord.

In de vallei.

Bij de drie figuren.

Bij de schaduw.

Het was de hartslag van de Zwarte Raaf.

Kimhildá keek op. Haar blik werd scherp. Haar lichaam richtte zich op. De schijf in haar tas werd warm. Zij voelde dat er geen tijd meer was voor onzekerheid. Geen tijd voor angst. Geen tijd voor terugblikken.

De vallei had haar gekozen.

De Orde zocht haar.

En de Rookburcht wachtte.

Zij draaide zich om en liep het bos uit.

Haar pas werd sneller.

Haar adem zwaarder.

Haar blik harder.

Want zij wist nu waar zij heen moest.

En zij wist dat de wereld zou veranderen wanneer zij daar aankwam.

11. de Rookburcht Roept

De regen viel in lange strengen over het donkere woud toen Kimhildá de heuvels achter zich liet. De vrouw was verdwenen tussen de bomen alsof het bos haar had opgenomen. De echo van haar woorden bleef echter in Kimhildá's gedachten hangen, scherp en koud als ijzeren nagels. De Rookburcht. Een plaats die zelfs de bewoners van Northumbria fluisterend noemden. Een plaats die geen torens had en geen muren, maar wel een aanwezigheid die ieder die te dicht bij kwam deed vergeten dat zij lucht nodig hadden om te leven.

Kimhildá voelde hoe het bos dichter werd. De bomen groeiden krom en de takken leken in elkaar verstrengeld als vingers van reuzen die een geheim onder de grond probeerden vast te houden. De lucht rook naar vochtige aarde en iets bitters dat zij niet kende. Elk geluid dat zij maakte weerkaatste tussen de hoge stammen alsof zelfs het bos luisterde. Haar adem werd zichtbaar in wolkjes. Haar bijl voelde zwaarder. En elke stap die zij zette bracht haar dieper in een wereld die leek te trillen in haar eigen schaduw.

De runenschild bewoog zacht in haar tas, alsof het hout reageerde op de richting waarin zij liep. Het was geen warmte meer. Het voelde eerder als een stille waarschuwing, een pulsering die niet van haar lichaam kwam maar van iets dat onder het land leefde. Kimhildá bleef doorlopen, omdat stilstand gevaarlijker voelde dan het duister dat tussen de bomen hing.

Het duurde niet lang voordat zij merkte dat het bos veranderde. De vogels waren verdwenen. De wind zweeg. De takken bewoog niet meer. De lucht werd zwaarder, alsof elk deel van het landschap zich tegen haar richtte zonder haar daadwerkelijk aan te raken. Zij vertraagde haar pas en keek in de verte. Daar, tussen twee kromgegroeide eiken, zag zij een oude stenen weg die half onder het mos verborgen lag.

De stenen waren groot en ruw, maar zij hadden ooit deel uitgemaakt van een pad dat door mensenhanden was gemaakt. Door mensen die

hier hadden gelopen voordat de Orde van de Zwarte Raaf haar schaduw over Northumbria had uitgespreid.

Kimhildá zette haar voet op de eerste steen. De grond onder haar trilde heel licht. Zij voelde een trage, diepe puls die door haar voeten omhoog trok en zich onder haar ribben nestelde. De puls leek ritmisch. Als een hartslag. Maar geen hartslag van een mens.

Zonder te aarzelen volgde zij het pad. De regen sloeg tegen haar gezicht en het mos onder haar voeten werd glad, maar zij bleef stevig doorlopen. De stenen liepen in een bocht tussen de bomen door, waarna de dikte van het woud iets afnam. De lucht werd opnieuw kouder. En er hing een geur in de lucht die zij herkende uit haar jeugd.

Rook.

Geen houtrook.

Geen vuur dat warmte bracht.

Rook die rook naar rituelen.

Rook die rook naar dood.

Toen zij de laatste rij bomen passeerde, zag zij het.

De Rookburcht.

Het was geen burcht zoals zij had verwacht. Geen muren van steen. Geen torens. Geen poorten. Het was een open valei die zich als een zwarte wond tussen de heuvels had genesteld. De grond was bedekt met as. De lucht erboven was grijs en dicht, alsof het vuur dat hier ooit had gebrand nooit werkelijk was gedoofd. Middenin die valei stond een cirkel van houten palen die zwartgeblakerd waren en scheef in de grond stonden alsof zij terug de aarde in wilden kruipen. Boven die palen hing rook. Niet stijgend, maar zwevend, alsof het werd vastgehouden door onzichtbare handen.

Aan de rand van het plateau stonden stenen die gegraveerd waren met runen. Geen Noorse runen. Het waren vreemde tekens die zij niet

herkende. Ze waren krom, hoekig en onrustig. Het leken tekens die niet bedoeld waren voor menselijke ogen. Terwijl zij de cirkel naderde, voelde zij een druk op haar borst alsof de lucht tegen haar werd aangeduwd.

De grond werd zachter. De lucht werd dikker. Het geluid van regen verdween.

Zij hoorde niets meer.

Geen drup.
Geen ademhaling.
Geen hartslag.

De stilte werd zo intens dat het voelde alsof zij onder water liep.

Toen zag zij beweging aan de andere kant van de rookcirkel.

Een klein lichaam.
Knielend.
Bevend.

Het meisje.

Het meisje dat de vrouw uit Eldhollow had genoemd.

Haar haar was nat en plakkerig. Haar armen zaten onder blauwe plekken. Haar ogen waren dof, maar toen zij Kimhildá zag, lichtten ze op. Niet van hoop. Maar van angst. Diep en scherp.

Ze zei niets.
Ze wees niet.
Ze schreeuwde niet.

Ze keek alleen maar achter Kimhildá.

Heel langzaam.

Kimhildá voelde haar maag samentrekken. Zij draaide zich om.

En toen zag zij ze.

De Orde.

Niet drie.

Niet tien.

Maar tientallen.

Zij kwamen uit de rook als schaduwen die uit de lucht werden gewrongen. Sommigen liepen. Sommigen zweefden net boven de grond. Sommigen hadden menselijke vormen. Sommigen niet. Hun capes bewogen niet. Hun maskers waren zwart en glad met drie verticale sneden in het hout. De sneden gloeiden zacht in dezelfde kleur als de rook.

Kimhildá voelde haar vingers verkrampen om haar bijl.

De figuren bleven om haar heen staan in een brede cirkel. Zij maakten geen geluid. Zij bewogen nauwelijks. Maar hun aanwezigheid drukte tegen haar borst alsof zij in een kamer vol rook stond zonder ramen.

Toen maakte de rook voor haar open.

Heel langzaam.

Een figuur groeide uit de mist.

Hoger dan de anderen.

Breder.

Donkerder.

Het was dezelfde schaduw die zij had gezien in de vallei.

Dezelfde aanwezigheid.

Dezelfde kracht.

Zijn masker was nu helder zichtbaar.
Zwart hout.
Drie diepe sneden.
In elke snede glinsterde een licht dat leek te ademen.

Het wezen strekte zijn hand uit.

En het meisje begon te trillen.

Niet door kou.
Niet door angst.
Maar omdat er een kracht aan haar trok.
Alsof haar ziel werd verplaatst.
Alsof zij door onzichtbare handen werd opgetild.

Kimhildá stapte naar voren.

Laat haar los.

De lucht trilde.

De Orde bewoog niet.

Het wezen tilde zijn hand hoger en de rook die de Rookburcht vulde,
begon te draaien in een cirkelvormige beweging. De rook trok zich
samen boven het meisje. De rook zakte. De rook kromp. De rook vatte
vorm aan.

Het werd een oog.

Hetzelfde oog dat zij in de vallei had gezien.
Het oog dat niet knipperde.
Het oog dat niet ademde.
Het oog dat keek alsof kijken een wapen was.

De grond onder haar voeten scheurde. Niet fysiek. Niet zichtbaar.
Maar zij voelde een kracht die diep in haar botten trok. De runenschijf

in haar tas begon fel te branden. Het hout klopte tegen haar heup. De runen pulsten alsof zij wakker werden.

Het wezen sprak.

Jij bent de sleutel.
Zij is het offer.
En de toekomst is ons.

Kimhildá voelde de adrenaline door haar ribben slaan.

Het meisje schreeuwde eindelijk. Een rauwe, pijnlijke schreeuw die door merg en bot ging. De rook draaide sneller. Het oog zakte. Het wezen hief zijn armen.

En Kimhildá koos zonder te denken.

Zij rende.

Zij rende recht op het wezen af.

Haar bijl hoog. Haar keel schor.
Haar hart volledig in vuur.

De rook explodeerde.
Het licht doofde.
Het oog opende zich.

En de wereld werd één moment... stil.

12 – Waar de Rook Zijn Naam Fluistert

De stilte die volgde na de explosie van rook was geen stilte van rust. Het was een stilte waarin de wereld alle geluid had vastgehouden, alsof de aarde niet wist hoe zij verder moest ademen. Kimhildá voelde geen grond onder haar voeten. Zij voelde geen lucht in haar longen. Zij voelde geen tijd. Er was alleen een leegte die haar omhulde als ijskoud water waarin geen licht bestond. Voor een moment dacht zij dat zij was gestorven. Maar toen voelde zij het.

Een enkele ademhaling die niet van haar kwam.

Een ademhaling diep en laag.

Een ademhaling die bewoog alsof het de lucht vervormde.

Haar ogen schoten open. Zij lag op haar zij in het zwarte zand van de Rookburcht. De lucht boven haar hing zwaar en trilde licht, alsof er dunne scheuren doorheen liepen. De rook die eerder had gedraaid stond stil in een brede kring, alsof de tijd zelf daar had stilgestaan. Haar hand zocht naar haar bijl. Haar vingers vonden het handvat. De koude klem van het hout bracht haar geest terug in haar lichaam.

Zij stond op.

Het meisje was verdwenen.

De cirkel waarin zij eerder had geknield was leeg, behalve voor een enkele blauwe doek die langzaam in de wind bewoog. Geen lichaam. Geen schreeuw. Geen bloed. Alleen rook die nog nagloeide in een flauwe spiraal, alsof zij door een ademhaling naar boven werd getrokken.

Kimhildá zette een paar stappen achteruit. Haar hart klopte zo hard dat zij het in haar slapen voelde. De Orde stond nog steeds aan de randen van de cirkel, maar ze bewogen niet. Hun maskers waren naar de grond gericht. Hun armen hingen slap langs hun lichamen. Het was alsof de

explosie hen tijdelijk had stilgezet. Alsof hun macht een moment had geschokt. De drie sneden in hun maskers gloeiden niet langer. Ze flakkerden zwak, alsof het licht erin wilde sterven.

Maar het wezen dat de lucht had gespleten was er niet.

Geen rook.

Geen schaduw.

Geen aanwezigheid.

Alsof hij door een kier in de wereld was gegleden.

Kimhildá ademde diep in. De lucht rook naar brandend hout dat nooit vuur had gezien. Zij keek naar de grond onder haar voeten. De aarde was gespleten in twee dunne lijnen, alsof een klauw door de wereld had geschraapt. De lijnen liepen richting het midden van de cirkel waar het meisje had gestaan en verdwenen vervolgens onder de rook.

De grond pulseerde zacht.

Heel langzaam.

Alsof het land nog nasidderde.

Toen hoorde zij iets rechts van haar. Een zachte krak. Een voetstap. Maar geen menselijke voetstap. Het klonk alsof iemand met blote voeten door nat zand liep. Zij draaide zich om en zag hoe een van de gemaskerde leden van de Orde instortte. Zijn lichaam zakte door zijn knieën en viel op de grond als een zak zonder botten. Zijn masker viel eraf en rolde een paar meter verder.

Zijn gezicht was jong. Zijn ogen waren open. Zijn huid was bleek. Er zat geen wond. Geen bloed. Geen teken van strijd. Alleen een uitdrukking van diepe leegte, alsof iemand hem van binnen had weggehaald.

Kimhildá boog zich langzaam naar hem toe.

Zijn borst bewoog niet.
Zijn keel bewoog niet.
Zijn hart bewoog niet.

Hij was dood.

Maar toen zij beter keek, zag zij iets in zijn hals. Heel klein. Heel dun.
Een donkere, brandende streep. Drie lijnen. In de vorm van het
symbool van de Orde. Maar de lijnen pulsten met een zwak licht dat
langzaam doofde.

De Orde had een prijs betaald.
Voor de rook.
Voor het oog.
Voor het openen van iets wat niet meer gesloten kon worden.

Zij stond op.

En de stilte brak open.

Een gegrom kwam vanuit de rook. Het was geen dierlijk gegrom. Geen
menselijke kreet. Het was een geluid dat leek te komen van een mond
die niet bij een lichaam hoorde. De rook trok zich samen. De cirkel van
palen bewoog licht. En toen zag zij iets opdoemen uit de grijze massa.

Een silhouet.
Klein.
Dun.
Onstabiel.

Het meisje.

Maar zij bewoog niet op eigen kracht. Haar benen sleepten. Haar
armen hingen. Haar hoofd hing naar voren. Achter haar bewoog iets
dat niet bij haar lichaam hoorde. Een lange schaduw die vastzat aan
haar ruggengraat alsof het door haar heen kroop en haar voortduwde.

Kimhildá voelde de lucht in haar longen bevroren.

Het meisje kwam dichterbij.

En toen keek zij op.

Haar ogen waren niet meer haar ogen.

Het wit was verdwenen.

Het blauw was verdwenen.

Er zat alleen zwart.

Puur zwart.

Zwart dat geen licht kende.

En toen sprak zij.

Maar het was niet haar stem.

De toekomst heeft geen masker meer nodig.

Kimhildá voelde een koude rilling door haar ruggengraat gaan. Het meisje stond nu op drie passen van haar. De schaduw achter haar bewoog als een losse rook die zich een nieuwe vorm probeerde te herinneren. Het trok zich samen. Het spreidde zich uit. Het veranderde van lengte. Het veranderde van hoogte.

Het probeerde iets te worden.

En toen richtte het zijn aandacht op haar.

De schaduw tilde haar kleine hand op.

En het meisje tilde die mee.

Kimhildá stapte achteruit, haar bijl geheven.

Maar de lucht achter haar werd dik.

Een koude ademhaling trok over haar schouder.

Zij draaide zich om.

Een tweede schaduw stond achter haar. Groter dan de eerste. Minder gevormd dan de figuur van de vallei. Deze had geen masker. Geen gezicht. Geen structuur. Alleen rook die in een lichaam werd gedwongen dat geen lichaam wilde zijn.

Het meisje sprak opnieuw.

De Orde is niet verloren.

De Orde is veranderd.

De Orde is wakker geworden.

De schaduw achter haar zette een stap.

Kimhildá's hart bonkte zwaar in haar borst.

De lucht werd dichter.

De rook kroop dichter bij haar.

De grond werd warmer.

Haar bijl voelde klein.

De runenschijf begon te branden tegen haar heup.

En toen realiseerde Kimhildá zich iets.

Het meisje was geen gevangene meer.

Zij was een poort.

Een poort naar iets wat eerder niet in deze wereld bestond.

Een poort die zij moest sluiten.

Of sterven aan wat erdoorheen kwam.

Kimhildá zette haar voeten stevig neer.

Haar knieën zakten licht.
Haar schouders kwamen omhoog.
Haar hand klemde de bijl.

Zij keek het kind aan.

En zij zei maar één zin.

Jij bent niet de toekomst.

De schaduw kromp.
Het meisje trilde.
De rook explodeerde opnieuw.

13. de Scheur in het Hart van Northumbria

De explosie van rook had het zicht volledig weggenomen. De wind die door de Rookburcht trok voelde koud en scherp alsof hij met messen langs haar huid gleed. Kimhildá voelde het zand onder haar voeten verschuiven terwijl de rook haar lichaam insloot. Zij hoorde het meisje schreeuwen. Niet een menselijke schreeuw, maar een geluid dat klonk alsof meerdere stemmen tegelijk probeerden te ontsnappen uit dezelfde keel. De lucht trilde. De grond sidderde. En voor een moment was het alsof de wereld niet langer bestond uit aarde en lucht, maar uit iets vloeibaars dat onder haar handen kromp.

Zij herpakte haar grip op haar bijl en zakte door haar knieën terwijl zij de rook probeerde te doorzien. Het was geen rook die opsteeg en verspreidde. Het was rook die bewoog met een richting. Alsof er een ademhaling achter zat. Alsof het zelf dacht. Ze hoorde zachte voetstappen. Ze hoorde iets dat leek op knerpend hout. En toen hoorde zij het.

Diepe ademhaling.

Langzaam.

Laag.

Onmenselijk.

Het meisje stond niet meer voor haar. Zij was verdwenen in de dichte waas. Maar Kimhildá voelde haar nog. Niet als een lichaam. Maar als een aanwezigheid. Als een bron van kracht die door de aarde heen reikte en zich vermengde met de rook. De grond onder haar voeten pulste. Alsof er iets onder de Rookburcht leefde dat zijn ogen open begon te doen.

Toen de rook eindelijk iets dunner werd, zag zij dat zij niet langer alleen stond.

De Orde was om haar heen verschenen.

Niet in stilte.

Niet in vaste vorm.

Hun mantels bewogen nu alsof zij deel waren geworden van de rook. De zwarte maskers waren niet langer van hout. Ze pulsten. Ze bewogen. De drie sneden gloeiden met een helder licht dat sterker werd naarmate zij dichterbij kwamen. De grond raakte hun voeten niet meer. Ze zweefden net boven de aarde, gedragen door de adem van de rook.

Een van de figuren richtte zich op en tilde zijn hand alsof hij haar wilde aanraken. De rook om hem heen trok naar voren als vingers die door haar keel wilden glijden. Zij draaide haar bijl en sloeg naar voren. De rook week uiteen, maar de figuur bewoog niet. Hij stond met een onnatuurlijke kalmte terwijl de rook zich opnieuw rond zijn lichaam verzamelde.

Zij stapte achteruit.
En toen hoorde zij het meisje opnieuw.

Niet voor haar.
Maar rechts van haar.
Heel dichtbij.

Het meisje kwam uit de rook alsof zij werd geduwd door onzichtbare handen. Haar ogen waren nog steeds zwart. Diep zwart. Zwarter dan nacht. En zonder één enkele reflectie. Haar mond bewoog niet, maar haar woorden kwamen zonder klank toch door de lucht.

Jij hebt iets wat van ons is.

Kimhildá voelde haar hart brullen in haar ribbenkast. Zij hoorde hoe de grond opnieuw werd doorkliefd door een diepe trilling. Een scheur verscheen voor haar. Geen echte scheur. Een scheur in de rook. Een scheur in de lucht. Een scheur in wat werkelijkheid leek te zijn.

Plotseling zakte het meisje door haar knieën.
Alsof iets haar naar beneden drukte.

De schaduw achter haar kwam omhoog.
Hoger dan eerder.

Breder dan eerder.
Dikker dan rook ooit kan zijn.

De Rookburcht reageerde.
Het zand begon te draaien.
De palen kreunden.
De lucht werd zwaar genoeg om haar adem te breken.

En toen zag zij het.

In de rook achter de schaduw verscheen een nieuwe vorm.
Een vorm die niet uit rook bestond.
Een vorm van steen.
Diep van binnenuit verlicht.
Alsof de Rookburcht zijn eigen hart blootlegde.

Het was een deur.
Geen echte deur.
Een verticale spleet die pulste.
Een doorgang naar iets wat geen mens had mogen zien.

En het meisje werd ernaartoe getrokken alsof zij een touw om haar middel had. Haar lichaam hing slap. Maar haar ogen bleven open. En die zwarte leegte keek rechtstreeks naar Kimhildá.

De toekomst beweegt.
Iemand moet hem dragen.

Toen de schaduw zich uitbreidde, voelde Kimhildá dat dit geen ceremonie was. Het was geen ritueel dat halfgoddelijke symboliek droeg. Dit was brute macht. De Orde probeerde niet de wereld te veranderen. Ze probeerde de wereld open te breken. Zij probeerden een nieuwe richting door haar heen te forceren.

Kimhildá voelde een hevige druk tegen haar borst alsof iemand proberen wilde haar hart stil te zetten. Zij slikte de pijn weg en greep de runenschiif uit haar tas. Het hout pulste zo sterk dat het leek alsof het

een eigen hart had. Toen zij de schijf vastpakte, schoot er een lichtflits door de rook. De Orde deinsde tegelijk een stap achteruit. Hun maskers flakkerden. Hun mantels werden dunner. De rook om hen heen werd dunner.

Het meisje krijste.

Het geluid was scherp.
Scherper dan iets wat een mens kon voortbrengen.
Het sneed door haar hoofd.
Het kraakte door de stenen palen.
Het scheurde door de lucht.

Kimhildá kneep haar ogen dicht.
De schijf brandde.
De Orde bewoog.
De schaduw groeide.

En toen kwam het besef als een hamer.

De Rookburcht was geen plaats waar rituelen werden uitgevoerd.

De Rookburcht was een grens.

Een grens tussen dit land en iets wat erachter lag.
Iets wat de Orde wilde binnenhalen.
Iets wat nog geen naam had.
Iets wat nooit een naam mocht krijgen.

Het meisje zakte weer door haar benen. De schaduw trok aan haar ruggengraat. De deur achter haar pulseerde harder. Een donkere scheur schoot door het licht. De grond bewoog alsof er een lichaam onder lag dat op het punt stond om uit de aarde te breken.

Kimhildá ademde diep in.
Het was tijd.

Tijd om te kiezen.

Vlucht.

Vecht.

Of offer jezelf.

Maar toen zij haar grip verstevigde op de schijf, voelde zij iets dat sterker was dan angst.

Een fluistering.

Zacht.

Warm.

Oud.

Eldhollow.

De stem die haar eerder had opgedragen op te staan, keerde terug. Maar nu sterker. Nu bijna menselijk. Nu bijna als een stem die tussen haar ribben bewoog.

Zij hoorde woorden die geen taal waren maar wel betekenis droegen.

Jij bent niet alleen.

Jij draagt niet alleen.

De wereld draagt met jou mee.

De rook trok plotseling naar achteren alsof iets groot en onzichtbaar lucht wegzoog. De Orde stond stil. De schaduwen verstevigden zich. Het meisje zakte opnieuw op haar handen. De deur in de rook werd groter.

En toen voelde Kimhildá een kracht die haar armen vulde zonder dat zij haar had opgeroepen. De runenschijf lichtte op. De runen gloeiden fel. Het teken van Eldhollow schoot een lichtstraal door de rook heen die sloeg als een bliksemflits.

Het meisje schreeuwde.
De schaduw kromp.
De rookkring sloot zich.
De deur pulseerde.

De Orde werd teruggeduwd.

Maar het was nog niet genoeg.

Niet om het te sluiten.
Niet om het te breken.
Niet om de Rookburcht te redden.

Niet om de toekomst te stoppen.

Het hoofdstuk eindigt wanneer Kimhildá haar bijl heft en voelt dat het laatste deel van dit pad geen strijd wordt, maar een oorlog.

14. Wanneer De Wereld Mee Ademt

De lucht hing zwaar boven de Rookburcht terwijl Kimhildá haar bijl nog steeds omhoog hield. Haar adem kwam onregelmatig. Haar spieren trilden onder het gewicht van de strijd die nog niet had plaatsgevonden. Zij voelde hoe de rook langzaam dunner werd aan de randen van de cirkel. Alsof iets uit het Oosten de lucht wegzoog. Alsof de hemel een diepe ademhaling nam voordat zij haar longen opnieuw zou openen.

Het meisje lag nog steeds op haar knieën. Het zwarte in haar ogen bewoog. Niet als pupillen die heen en weer gingen, maar als vloeibare schaduwen die rondcirkelden alsof zij een vorm probeerden te vinden. De schaduw achter haar stond nu rechtop. De rook die vorm probeerde aan te nemen was dikker geworden. Het bewoog zwak. Het pulste. Alsof het hart van iets dat nog geen lichaam had begon te kloppen.

De Orde stond eromheen als wachters die niet wisten of zij moesten buigen of verdwijnen. Hun maskers pulsten in een ritme dat niet van hen kwam. Het licht in de drie sneden flikkerde zwaar, alsof er zoveel kracht door hun lichaam trok dat het hout op het punt stond om te scheuren.

Kimhildá voelde hoe haar eigen borst zwaar werd. Zij voelde een druk. Geen fysieke druk, maar een mentale kracht die tegen haar gedachten duwde alsof iemand haar wilde dwingen zich om te draaien en weg te rennen. De runenschijf in haar hand brandde nu zo sterk dat het hout voelde alsof het in vuur stond. Toch hield zij het vast. Zij liet het niet los. Zij wist dat dit object de enige barrière vormde tussen haar wereld en dat wat door de scheur wilde kruipen.

Plotseling beefde de aarde opnieuw.

Niet zacht.

Niet onmerkbaar.

Het was een trilling die door alle stenen schoot alsof de wereld onder de Rookburcht een wervelkolom had die nu bewoog.

Zij zette haar voeten steviger. Haar knieën buigden licht. Haar schouders spanden aan. Het was alsof zij zich vasthield aan de grond zelf. De rook boog naar voren en trok zich terug alsof de lucht werd gekanteld. Het meisje werd opgetild. Haar lichaam hing slap in de lucht. De schaduw achter haar spreidde zich uit alsof het vleugels probeerde te vormen, maar geen enkele vleugel bleef lang genoeg bestaan om vleugel genoemd te worden.

En toen gebeurde het.

De scheur in de rook werd een deur.
De deur werd een lijn.
De lijn werd een open mond.

Een diepe, holle, donkere mond die niets weerspiegelde.
Geen licht.
Geen vorm.
Geen einde.

De Rookburcht werd een plek die niet meer tot de wereld behoorde.

De Orde knielde.
Niet allemaal tegelijk.
Sommigen langzaam.
Sommigen in een val.
Sommigen met trillende handen.

Het was geen respect.
Het was geen ritueel.
Het was angst.

En die angst was sterker dan wat zij tot nu toe hadden getoond.

Kimhildá staarde naar de open mond in de rook.
De lucht werd zwaarder.
Haar hart klopte heviger.
Haar handen trilden.

En toen voelde zij iets wat zij niet had verwacht.

De grond achter haar bewoog.
Niet zoals eerder.
Niet als een trilling.

Het bewoog alsof er iemand uit de aarde opstond.

Zij draaide zich om.

En zij zag hen.

Eldhollow.
Niet als plaats.
Niet als vrouwen en mannen uit de nederzetting.

Maar de voorouders van Eldhollow.

Schaduwen van oude strijders die al honderden jaren onder het land hadden gelegen. Zij droegen mantels van verweerde wol. Zij hadden gezichten die uit stof en licht leken te bestaan. Hun ogen waren zacht en helder. Niet van vlees en bloed. Maar van herinnering en kracht.

Kimhildá voelde een moment geen angst.

Zij voelde thuiskomst.

Zij voelde dat Eldhollow haar niet alleen had gestuurd.
Eldhollow had haar gevolgd.
Eldhollow had haar gedragen.
Eldhollow had zich geopend.

Een van de schaduwen liep dichterbij.
Het gezicht was oud, maar niet zwak.
De stem was kalm en vol.

Wij bestaan niet om de toekomst te bezitten.
Wij bestaan om haar te beschermen.
Jij bent niet onze enige strijdster.
Jij bent de eerste in vele jaren.

Kimhildá knipperde tegen de tranen die zich in haar ogen vormden.

Waarom zijn jullie hier.
Waarom nu.

De schaduw keek naar de open deur van rook.

Omdat wat daar vandaan komt geen plaats mag vinden in deze wereld.
En omdat jij niet alleen kunt dragen wat jij nu draagt.

De lucht werd opnieuw zwaar. De rook bewoog sneller. De schaduw achter het meisje groeide. De deur pulste. Een geluid kwam uit het midden van de scheur. Een diep, loom geluid dat klonk als een ademhaling van een wezen dat nog niet wist dat het leefde.

Een ademhaling die de aarde deed beven.

De voorouders kantelden hun hoofden, alsof zij luisterden naar een vijand die zij herkenden. Zij vormden een halve cirkel achter haar, als schild, als muur, als muur van licht die de duisternis probeerde tegen te houden.

Eén van de schaduwen keek haar aan met heldere ogen.

De toekomst komt niet door het meisje naar binnen.
De toekomst komt door jou naar binnen.
Het wil jou.
Het kiest jou.

De rook bewoog.
De lucht kraakte.
De grond scheurde.

En de stem van Eldhollow fluisterde opnieuw in haar hoofd.

Als jij deze deur niet sluit,
dan sluit niemand haar ooit.

De rookbarrière zakte.
De schaduw boog.
Het meisje richtte haar hoofd op.
En de deur opende zich volledig.

15. Waar Bloed en Rook Elkaar Herkennen

De eerste arm die uit de scheur kwam was lang en dun, maar vormde zich binnen seconden tot iets dat vlees leek te willen worden. De rook trok zich samen rond de ledemaat en kneedde het alsof het een mal was van schaduwmaterie. Het geheel kraakte en pulste zoals een dier dat voor het eerst ademhaalde. De Burcht sidderde. De grond spleet alsof er aderen doorheen trokken. En Kimhildá voelde dat dit moment de grens vormde tussen leven en verdwijnende werelden.

De schaduwen van Eldhollow achter haar verstijfden niet. Zij zetten zich schrap. Zij maakten een kring. Zij hieven geen wapens, want zij bestonden buiten de regels van staal, maar hun aanwezigheid drukte zwaar op de rook alsof hun herinneringen gewicht hadden.

Het meisje schreeuwde opnieuw. Maar ditmaal klonk het als twee kinderen die tegelijk probeerden uit hetzelfde lichaam te ontsnappen. Haar rug boog onnatuurlijk. Haar armen botsten tegen de grond. De zwarte massa achter haar groeide. De deur opende zich breder en het wezen dat door de scheur kroop kreeg vorm. Geen menselijke vorm. Geen dierlijke vorm. Het was iets dat zich nog aan het uitvinden was.

Toen de tweede arm naar buiten schoot, sprong Kimhildá naar voren. Haar bijl flitste in een brede boog. Er spatte rook uiteen alsof zij op nat vlees sloeg. De rook vloog omhoog, maar de arm trok zich niet terug. In plaats daarvan draaide de schaduw zijn aandacht naar haar en kroop hij snel over de grond, als een kronkelende slang van rook en bloed.

Kimhildá brulde van kracht, niet van angst.
Zij ramde haar voet in de grond.
Zij schouwde haar hele gewicht in haar schouders.
De bijl ging opnieuw naar voren.

Deze keer sneed het staal door rook die zich vormde tot vlees.
Er spatte iets donkerroods op de grond.
Niet warm.
Niet levend.

Maar dik.

Als gestold bloed dat nog niet wist bij wie het hoorde.

Het wezen trok zich meteen terug, alsof het proefde wat pijn was.

Uit de rook klonk een diepe toon.

Een toon die zo laag was dat zij het voelde in haar tanden.

Het meisje richtte haar hoofd op.

Haar ogen waren zo zwart dat het voelde alsof zij in de mond van het wezen keek.

Zij keek Kimhildá aan.

Je kunt niet winnen.

Kimhildá schreeuwde een oude strijdkreet.

Geen woede.

Geen angst.

Het was de kreet van een voorouderlijk ritueel dat Vikingen uitslaakten wanneer zij zich met ziel en lichaam in de strijd wierpen. Haar stem vulde de Rookburcht als een stormwind die stenen kon breken.

Zij rende.

Ze sprong.

Ze brulde.

En haar bijl sloeg met zoveel kracht op de grond naast het meisje dat de rooklaag barstte als een oud schild. Bloed spatte in een boog.

Donker. Dik. Het kwam van de schaduw die net uit de scheur was gegleden. Het land dronk het op alsof de aarde al eeuwen had gewacht op de smaak.

Meer armen kwamen naar buiten.

Deze hadden wel botten.

Lange, kromme botten omwikkeld met rook.

Zij trokken zich vast aan de randen van de deur.

Kimhildá hakte.
Niet één keer.
Niet twee keer.
Maar met razendsnelle slagen die vonken uit haar bijl sloegen.
Vlees en rook vlogen in stukken weg.
Bloed spatte op haar gezicht, warm en dof.
Het rook naar ijzer, aarde en iets dat niet uit deze wereld kwam.

Een massieve schaduw tilde het meisje op alsof zij een pop was.
Toen wierp het haar recht op Kimhildá af.
Zij ving het kind op met haar arm, maar het lichaam was zwaarder dan het eruitzag.
Het meisje gilte in haar oor.
Zwart bloed kwam uit haar mond.
Het droop over Kimhildá's borstplaat, warm, dik en bijtend.

Het brandde in de naden van haar pantser alsof zuur zich een weg naar binnen wilde vreten.
Zij voelde de hitte door haar huid trekken.
Zij beet op haar tanden.
Zij duwde het kind van zich af en liet haar zacht op de grond vallen.

Toen stormden de leden van de Orde naar voren.

Niet als mensen.
Maar als schepsels die hun eigen lichamen waren kwijtgeraakt.
Hun mantels hingen in flarden.
Hun maskers pulsten als harten die op het punt stonden te ontploffen.
De sneden in het hout gloeiden, maar het hout zelf bloedde.
Echt bloed.
Donker en warm.

Zij renden niet.
Zij bewogen als marionetten die door rookstrengen werden getrokken.

De eerste bereikte haar.
Kimhildá sloeg hem met de vlakke kant van haar bijl tegen zijn masker.

Het masker barstte open.
Een straal donker bloed spoot eruit.
De man viel achterover en zijn lichaam trok in schokkende bewegingen samen.
Zijn mond opende zich.
In plaats van lucht kwam rook naar buiten.

Zij draaide toch niet weg.
Zij ging nog sneller in beweging.

Een tweede kwam van links.
Zij hief haar arm.
Haar seax flitste.
Het sneed door de keel.
Het hoofd viel schuin naar voren.
Het bloed kwam in een dikke straal vrij.
Warm.
Heftig.
Vikingwaardig.

Het spatte over haar laarzen.
Zij voelde het langs het leer glijden.
Het rook naar ijzer en wraak.

De voorouders achter haar bewogen als licht dat door pijn snijdt.
Zij duwden rook weg.
Zij brachten ruimte in de cirkel.
Zij hielden delen van de Burcht open.

De scheur werd groter.
De schaduwvormen werden duidelijker.
Een gezicht probeerde te verschijnen, maar bleef half.
Een mond probeerde te vormen, maar bleef open als een wond.

Kimhildá hoorde de stem van Eldhollow opnieuw in haar hoofd.

Het is tijd, Kimhildá.
Het is tijd om het hart van dit wezen te raken.
Niet het meisje.
Niet de Orde.
Maar dat wat door de deur probeert te kruipen.

Het hart is niet van vlees.
Het is van rook.
Maar rook heeft een bron.
En jij kunt die bron raken.

Zij greep de runenschijf met haar vrije hand.
De gloed werd fel.
Zij voelde haar aderen branden.
Haar benen wilden knikken door de warmte die door haar lichaam trok.
Haar keel voelde droog en ruw.

Zij hief haar bijl en richtte die op de opengaande deur.
De rook kromp weg alsof het wist wat zij van plan was.

De schaduw siste.
Het meisje kromp ineen.
De Orde trok zich terug.
De voorouders hielden hun positie.

En toen nam zij de beslissing.

Zij stormde op het hart af.
Niet voorzichtig.
Niet twijfelend.
Zij rende zoals een Viking rent wanneer het leven de prijs is.

Er spatten diepe klodders rookbloed op haar armen.
Er vielen stukken vlees die geen vlees hoorden te zijn op de grond.
Er klonken kreten van pijn uit de schaduwen die nooit menselijke pijn hadden mogen voelen.

Zij hief haar bijl boven haar hoofd.
Ze brulde in alle macht die ze bezat.

En zij sloeg.

De bijl raakte de rook alsof het door levende lucht ging.
Maar diep daarbinnen trof het iets dat klonk als steen die brak.
Een harde knal vulde de Rookburcht.
De grond schudde zo hevig dat zij bijna omviel.

De deur sloot zich half.
De schaduw kromp.
Het meisje viel neer.
De Orde schreeuwde voor het eerst met menselijke stemmen.

Een van de schaduwen van Eldhollow schreeuwde haar toe.

Nog één slag.
Nog één slag en jij sluit de doorgang.
Nog één slag en jij wint tijd voor de wereld.

Kimhildá stond op haar trillende benen.

Het hoofdstuk eindigt precies op het moment dat zij haar bijl opnieuw
boven haar hoofd heft voor de allerlaatste slag die de wereld een
adempauze moet geven.

16. Wanneer De Wereld Haar Adem Inhoudt

Kimhildá hief haar bijl opnieuw omhoog terwijl de Rookburcht om haar heen trilde alsof de aarde zelf probeerde te vluchten voor wat er ging gebeuren. De scheur in de lucht was half gesloten, maar de rook pulste nog steeds als een hart dat niet wilde stoppen. De schaduw achter het meisje kromp in en uit alsof het worstelde tussen twee werelden. De voorouders van Eldhollow stonden achter haar als wervelende lichtgestalten die hun kracht bundelden in één enkele muur van herinnering en strijdlust.

De Orde schreeuwde nu met menselijke stemmen die door de rook scheurden. Sommigen vielen op hun knieën terwijl het bloed hen uit de mond en neus stroomde. Anderen krabden aan hun maskers alsof zij de gloed niet langer konden verdragen. Hun lichamen bewogen schokkerig, alsof zij voelden dat de macht die hen groot had gemaakt nu hun adem afsneed.

Toen Kimhildá de bijl omlaag bracht, voelde zij hoe haar spieren scheurden onder de kracht van de slag. De bijl raakte de rookbarrière opnieuw. De lucht werd gevuld met een geluid dat geen mens ooit had gehoord. Het klonk als glas dat brak onder water. Het klonk als botten die kraakten in de mond van een hongerig dier. Het klonk als de eerste ademhaling van een wezen dat nooit had mogen bestaan.

De scheur sloot zich niet volledig.

Hij bleef trillen.

Hij bleef ademen.

En toen barstte hij opnieuw open.

Een massieve vorm duwde zich door de rook heen.

Groter dan de schaduw.

Groter dan een mens.

Groter dan de Orde ooit had gezien.

Een torso van rook en vlees, doorboord met botfragmenten die als ravenpennen uit zijn lichaam staken. De huid leek dun en doorschijnend, alsof het wezen nog niet wist hoe een lichaam eruit hoorde te zien. Over zijn borst liep een rode ader die pulste alsof er bloed doorheen werd gedwongen dat nog warm moest worden.

De voorouders schreeuwden zonder geluid.

De Orde viel achterover.

Het meisje lag bewegingloos, de rook die haar had gedragen gleed van haar lichaam als een oude mantel.

Het wezen richtte zich op.

Het had geen gezicht.

Alleen een holte.

Een donkere holte die dieper ging dan de lucht kon dragen.

Kimhildá staarde er recht in.

En de leegte keek terug.

Toen stormde het wezen naar voren.

Het bewoog met een snelheid die niet paste bij zijn omvang. De rook vormde golven om hem heen. De grond barstte open onder zijn gewicht. Kimhildá werd zo hard geraakt door de kracht van de lucht dat zij achterover werd geslingerd. Haar rug sloeg tegen een houten paal. De adem werd uit haar lichaam gedrukt. Haar gezicht kleurde rood. Haar zicht werd zwart. Maar zij stond weer op. Zij moest opstaan. Zij mocht niet vallen.

Een van de leden van de Orde probeerde het wezen te stoppen.

Hij sprong naar voren en riep woorden die leken op oude spreuken.

Het wezen greep hem vast.

Zijn ribben kraakten.

Zijn keel brak.

Zijn lichaam scheurde open alsof het gemaakt was van nat hout.

Zijn ingewanden vielen op de grond.

Warm.

En rood.
Als een Vikingoffer dat door niemand was gevraagd.

Het wezen wierp het lijf opzij alsof het niets woog.
Het bloed sijpelde in het zand dat het opslopte alsof het al eeuwen dorstig was.

Kimhildá voelde haar hoofd bonzen.
Haar lip lag open.
Het bloed liep langs haar kin.
Haar arm trilde.
Haar schouder brandde.
Maar zij hief de bijl opnieuw.

Zij stormde vooruit.
Niet omdat zij dacht dat zij kon winnen.
Maar omdat zij wist dat niemand anders het zou doen.

De voorouders volgden haar als lichtstralen die over de grond doken.
Zij wierpen zich tegen de rook.
Zij duwden het wezen terug.
Maar het was niet genoeg.

Het wezen tilde zijn arm op.
De rook werd dik.
Het bewoog alsof het zijn kracht bundelde.
Het sloeg neer.

De klap was zo hard dat Kimhildá op haar knieën viel.
Haar oren suisden.
Haar arm zakte naar beneden.
Haar bijl gleed bijna uit haar hand.

Haar ogen vulden zich met tranen.
Niet van angst.
Maar van pure pijn.

Een schaduwvoorouder knielde naast haar.
Zijn stem was zacht en helder.

Sta op, Kimhildá.
Als jij valt, valt de wereld met jou mee.

Zij kneep haar tanden op elkaar.
Ze zette haar laarzen in het bloedige zand.
Ze duwde zichzelf omhoog.
Haar benen trilden.
Haar rug brandde.
Maar zij stond.

Het wezen kwam opnieuw naar voren.
Ditmaal met beide armen, klaar om haar lichaam te verpletteren.

De runenschijf aan haar riem begon te gloeien.
Helder.
Fel.
Warm.
Bijna heet.

Toen de eerste slag van het wezen neerkwam, tilde zij de schijf op.
Het licht brak door de rook.
Het licht sneed door het vlees.
Het licht sneed door de schaduw.

En het wezen brulde.
Een brul die de lucht scheurde.
Een brul die het bloed van de Orde deed koken.
Een brul die leek op de dood van een ster.

Kimhildá greep haar bijl.
Zij voelde een oerkracht door haar heen gaan.
Niet van haarzelf.
Niet van de voorouders.
Maar van Eldhollow.

Zij stormde vooruit.

Zij sprong.

Zij tilde haar bijl boven haar hoofd.

En zij sloeg.

De bijl ging recht door de holte in de borst van het wezen.

Het geluid dat volgde was niet van deze wereld.

Het leek alsof de lucht zelf brak.

De rook explodeerde.

Het vlees scheurde.

Het bloed spoot in een cirkel rond haar heen.

Het bedekte haar gezicht, haar wangen, haar armen, haar haar.

Warm.

Dik.

Vers.

Het wezen trilde.

Het zakte op zijn knieën.

Het probeerde haar aan te raken.

Maar toen stortte het neer.

Het lichaam viel in stukken rook, vlees en bot die zich verspreidden
alsof een storm ze had uiteengereten.

De scheur sloot zich.

De rook werd dunner.

Het meisje ademde weer.

De Orde lag stil.

De voorouders begonnen te vervagen.

Kimhildá hield haar bijl vast terwijl zij bloedde uit haar schouder, haar mond en haar voorhoofd.

Zij wankelde.

Haar benen gaven bijna op.

Haar hoofd tolde.

Maar zij bleef staan.

En de voorouder die haar eerder had toegesproken zei met zachte stem:

Jij hebt de deur gesloten, Kimhildá.

Maar deuren zijn gemaakt om opnieuw te kunnen openen.

Hij legde een hand van licht op haar schouder.

Dit is niet het einde.

De schaduwfiguren losten op.

De Rookburcht werd stil.

En Kimhildá stond midden in het bloed, midden in de rook, midden in een wereld die zij had gered en toch niet had bevrijd.

Het hoofdstuk eindigt wanneer zij naar de horizon kijkt, druipend van bloed en ademend als een krijger die net het begin van een veel grotere oorlog heeft gezien.

Epiloog

De ochtend kwam langzaam over Northumbria. De lucht kleurde grijsblauw, alsof de hemel voorzichtig wilde kijken naar wat er tijdens de nacht was gebeurd. De Rookburcht lag stil. Geen rook. Geen pulserende scheuren. Geen schaduwen die door de lucht vloeiden. Alleen stille aarde en nat zand waarop bloedsporen in donkere strepen lagen. De grond voelde koud aan, alsof alle warmte was weggezogen door de strijd die zich had uitgespeeld.

Kimhildá stond aan de rand van de Burcht. Haar lichaam voelde zwaar. Haar spieren deden pijn bij iedere beweging, alsof zij ieder deel van zichzelf had opgeofferd om nog één slag te kunnen geven. Haar schouder bloedde langzaam door. Zij had het wondbindsel stevig aangetrokken, maar het wondgebied klopte nog steeds. Haar adem was diep en traag. Haar haar kleefde tegen haar nek en wangen. De geur van bloed was nog steeds aanwezig, warm en ijzerachtig.

Ze keek naar het meisje dat op een steen zat, een paar meter verderop. Het kind leefde. Maar dat was het enige wat zij zeker wist. De rook had haar verlaten, maar zij had iets achtergelaten in haar ogen. De blauwe kleur was teruggekeerd, maar diep in haar blik zat een schaduw die zij niet kende. Niet dreigend. Niet duister. Meer alsof het kind dingen had gezien die nooit voor mensen bedoeld waren.

Het meisje keek naar Kimhildá.

Komt het terug.

Kimhildá slikte.

Haar stem was hees.

Niet vandaag.

Het meisje knikte langzaam en keek weg. Zij trok haar armen om zichzelf heen en staarde naar de grond terwijl de koude ochtendwind over haar heen streek.

De Orde lag verspreid over de Burcht. Sommigen waren dood.
Sommigen bewogen nog licht, maar hun maskers lagen gebroken naast hun gezichten. Hun bloed was diep rood en mengde zich met de aarde.
Het rook naar ijzer, mos en rook. Geen van hen maakte nog een geluid.
Geen van hen stond nog op. Wat zij hadden losgemaakt had hen gebroken.

Kimhildá keek naar de voorouderlijke schaduwen.
Of beter gezegd, naar waar zij hadden gestaan.

Er was niets meer.

Geen flikkering.
Geen echo.
Geen licht.

Alsof zij waren opgelost in de lucht zoals dauw in de ochtend.

Een van de stenen palen kraakte zacht.
De lucht trilde even.
Alsof de wereld nog natrilde van de slag die haar fundament had geraakt.

Kimhildá liep langzaam naar de rand van de Burcht.
Haar laarzen zonken langzaam in de natte grond.
Elke stap voelde als een herinnering aan een strijd die zij niet snel zou vergeten.

De runenschijf hing zwaar aan haar riem.
Het hout voelde koud.
De runen gloeiden niet meer.
Toch voelde zij een ritme.
Heel licht.
Heel diep.
Alsof er een hart klopte dat nog niet wilde slapen.

Zij tilde de schijf op.
Haar duim gleed over het oppervlak.
Er gleed een rilling langs haar rug.
Geen dreiging.
Geen waarschuwing.
Maar het soort gevoel dat een jager krijgt wanneer hij weet dat een
spoor wel is opgedroogd, maar zeker niet verdwenen.

Kimhildá liet de schijf zakken en keek naar het landschap dat zich voor
haar uitstreckte. De heuvels waren stil. De wind was zacht. De lucht
kleurde licht. Maar iets in de lucht voelde niet zoals vroeger. Er hing
een spanning die niet afkomstig was van oorlog, maar van verwachting.
Alsof de wereld zich afvroeg welke schaduw als volgende zou proberen
om door de huid van de werkelijkheid heen te breken.

Zij nam een diepe ademhaling en keek naar het meisje.

Wij vertrekken zodra jij kunt lopen.
Deze plek is geen plaats meer voor jou.

Het meisje keek op met een zachte, gebroken stem.

Waar gaan wij heen.

Kimhildá keek naar de horizon.
Naar het noorden.
Naar een dunne strook mist die bleef hangen tussen twee heuvels.
De mist bewoog niet.
Alsof hij wachtte.

Zij voelde opnieuw de pulsering van de schijf.
Zij voelde de herinnering aan de stem van Eldhollow die haar door de
strijd heen had gedragen.

Naar huis, fluisterde zij.
Maar eerst naar Eldhollow.

Het meisje knikte langzaam.

Kimhildá draaide zich om en zette de eerste stap weg van de Rookburcht.

Haar voeten deden pijn.

Haar benen trilden.

Haar schouder brandde.

Maar zij liep.

Want dat moest.

Toen zij de rand van de heuvel bereikte, bleef zij staan en keek nog één keer achterom.

De Rookburcht leek leeg.

De rook was verdwenen.

De schaduwen waren weg.

De Orde lag stil.

De scheur was gesloten.

Maar ergens, diep in het zachte zand, trok een dunne ademhaling door de aarde.

De grond pulseerde één keer.

Heel zacht.

Alsof iets onder het oppervlak bewoog.

Iets dat niet tevreden was.

Iets dat geduld had.

Iets dat wachtte.

Kimhildá voelde een koude rilling door haar lichaam gaan.

Niet van angst.

Maar van weten.

Zij keek naar de horizon.

Ze kneep de runenschijf stevig vast.

Haar kaak spande zich.

En zij zei zacht:

Dit is voorbij.

Maar het is niet af.

Zij draaide zich om, tilde het meisje op haar voeten en liep in de richting van de heuvels. De ochtendwind gleed langs hun gezichten terwijl de eerste zon boven de rand van de wereld verscheen.

En ergens diep onder de Rookburcht
opende de aarde heel even haar ogen.

de Schaduwen van Eldhollow en de Stilte van de Zwarte Raaf

Wanneer Kimhildá terugkeert naar haar dorp Eldhollow ontdekt zij dat de slachting geen gewone aanval was maar een ritueel van een verborgen orde die oude, duistere krachten probeert te ontwaken. Haar zoektocht naar antwoorden voert haar naar Engeland, waar de bossen van Wessex, de ruïnes van Fearnhamme en de koude heuvels van Northumbria steeds dieper wijzen naar één naam die niemand hardop durft te zeggen: de Zwarte Raaf.

In de schaduwen van de Rookburcht ontdekt Kimhildá dat de grens tussen de wereld van mensen en de wereld van de oude machten dunner is dan ooit. Terwijl een onzichtbare vijand groeit, moet zij kiezen tussen wraak en overleving, want één verkeerde stap kan het land in duisternis hullen.

De Schaduwen van Eldhollow is een rauwe Vikingthriller over verborgen macht, oude rituelen en de strijd van een vrouw die weigert te buigen voor het lot dat haar naam draagt.